

Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums

Adventes Vēstis

2018. gada marts, #3 (266)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
KRUSTS UN
LIELDIENAS

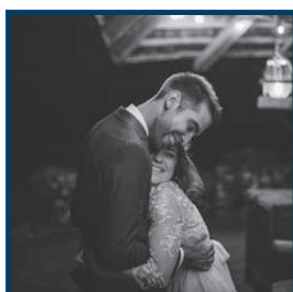
GATAVOJOTIES
SIEVIEŠU
KONGRESAM
“TUVĀK MĀJĀM”

JAUNIEŠU
KONFERENCES
GAIDĀS

INTERVIJA
AR JANU
JANIŠAUSKU

INTERVIJA
AR VALDU
REĶI

Liecības	4
Tēma	6
Intervija	10
Vārds mācītājam	14
Aktuāls jautājums	17
Statistika	18
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Gaidot Lieldienas

Riskējot izskatīties smieklīga, tomēr atzišos, ka joprojām līdz galam nesaprotu, kāpēc katru Lieldienas ir citā datumā. Šogad tās ir 1. aprīlī, kas ir arī pasaules joku diena un manu vacāku attiecību noformēšanas diena. Bet vienu saprotu – nav svarīgs datums un diena. Svarīgs ir notikums. Notikums! Kristus neaptveramās mīlestības izpausme ir Viņa nodošanās liktenim, kuru cilvēciski nav iespējams pieņemt. To varēja izdarīt, tikai līdz galam uzticoties savam Tēvam.

Mēs arī varam uzticēties Debesu Tēvam. Pat pārbaudīt Viņu, paļaujoties uz Viņa vadību visās savas dzīves jomās. Parasti paši esam gudri un tikai īpašās situācijās nododam visu Dieva rokās. Bet pamēģināt pilnīgi visu savu dzīvi saskaņot ar Tēva nodomu – tas ir izaicinājums un tajā pašā laikā labs mērķis.

Šai laikā pirms Lieldienām daudzās kristīgās konfesijās ir atturēšanās laiks. Man personīgi tas ir lielāku pārdomu laiks. Parasti īpaši dzīvoju līdzī Bībelē aprakstītiem notikumiem, kas saistīti ar Jēzus pēdējām dienām pirms krusta nāves. Un tad – augšāmcelšanās.

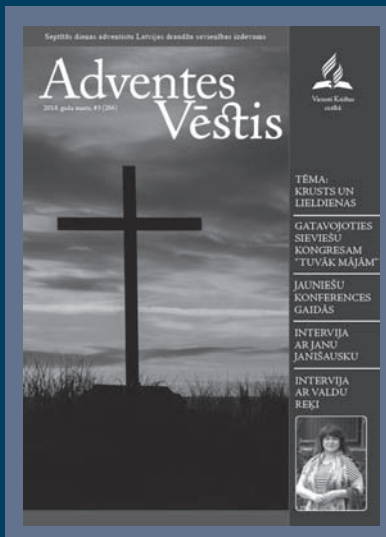
Un vēl. No sirds gribu savā un visas redakcijas vārdā izteikt dziļu līdzjūtību Ilzei Latgalei, atvadoties no mīlā tēta. Mēs neviens nepaliekam jaunāki, tāpēc novērtēsim iespēju būt kopā ar saviem vecākiem un vecāka gada gājuma draugiem. Dāvināsim puķes un izrādīsim sava mīlestību, kamēr nav par vēlu.

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:

Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana JANIŠAUSKA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Māriete LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis

Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Dievs un krusts

“**N**o tā laika Jēzus iesāka saviem mācekļiem rādīt, ka Viņam vajagot noiet uz Jeruzālemi un daudz ciest no vecajiem un augstiem priesteriem, un rakstu mācītājiem, un tikt nokautam, un trešā dienā augšāmcelties. Un Pēteris ņēma Viņu savrup un iesāka Viņu brīdināt, sacīdams: “Lai Dievs pasargā, Kungs, ka Tev tas nenotiek!” (Mateja 16:21-22)

Pēteris, kurš tikai pirms neilga laika sirds dedzībā bija apgalvojis, ka Jēzus ir Mesija, Dieva svaidītais cilvēces Glābējs, tagad nonāca pretrunā ar iepriekš pausto pārliecību, apliecinādams savu neizpratni attiecībā uz Dieva glābšanas plānu, par kuru runāja un rakstīja Vecās derības pravieši un kura centrā atradās Kristus pienestais upuris.

Četrus gadu tūkstošus grēks bija valdījis virs zemes, aizvien vairāk un vairāk attālinot nākošās paaudzes no Radītāja līdzības. Beidzot bija pienācis Dieva noliktais laiks un lielās cīņas izšķirošais brīdis.

Vai tiešām Kristus, kurš radīja, Universu, zvaigznes, planētas, sauli un mēnesi, atļaus piesist sevi krustā tiem, kurus Viņš pats izveidoja, dodams tiem savu dzīvību, elpu un visu?

“Tas bija brīvprātīgs upuris. Jēzus varēja palikt pie Tēva. Viņš varēja paturēt debesu godību un eņģeļu pielūgsmi, taču izvēlējās nodot scepteri Tēva rokās un nokāpt no Visuma troņa, lai nestu gaismu un dzīvību tiem, kas mīt tumsā un kam draud bojāeja.”

(E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 12.lpp.)

Ja Kristus būtu atnācis uz zemi savā dievišķajā godībā, cilvēki būtu aizgājuši bojā, jo nespētu izturēt Viņa godības klātbūtni. Viņa godība tika apslēpta cilvēcībā, lai Viņš varētu atklāt Dieva raksturu un patieso būtību cilvēkiem saprotamā veidā.

Apustulis Pāvils rakstīja, ka ir nožēlojami, ja mēs Kristus iemiesošanās, krusta nāves un augšāmcelšanās svētības attiecinām tikai uz šo dzīvi. Viņš atdeva savu dzīvību, lai dāvinātu ikvienam jaunu iespēju dzīvot mūžīgi un pārvaldīt Universu kopā ar savu Kungu un Glābēju.

Jēzus, kurā mājāja visa dievības pilnība redzamā veidā, atklāja Dievu kā nesavtīgas, sevi upurējošas un pazemīgas mīlestības avotu. Mēs esam aicināti sekot Viņa piemēram.

Lai dievišķā mīlestība mājō mūsu sirdīs, staro mūsu sejās un atklājas katrā mūsu rīcībā, darot šo pasauli gaišāku un labāku!

■ Kā es Dievam lūdzu zīmi

Nu jau pirms gadiem sešpadsmit, kad vēl tikai sāku iepazīt Dievu un mācījos uzticēties Viņa Vārdam, kādu dienu mani pārņēma izmisums, šaubas un bailes. Jutos tik pamesta un nespējīga tikt galā ar savu dzīvi un pienākumiem, ka ļāvu šim izmisumam mani pārņemt. Ģimenes dzīve bija izjukusi, vīrs miris, bērni aizgājuši, profesija, kādā strādāju lielāko mūža daļu, vairs nepastāvēja. Veco skaitļošanas sistēmu nomainīja jaunas tehnoloģijas. Vajadzēja visu sākt no jauna kopā ar Dievu, un Dievs man palīdzēja, mācīja un saudzīgi vadīja soli pa solim, kaut bija arī daudz kļūdu. Un tā kādā dienā, zemojoties lūgšanā, ļaujoties asarām, šaubām un bailēm, man šķita, ka Dievs mani aizmirsīs, un es Viņam lūdzu zīmi, zīmi, ka Viņš nav mani atstājis.

Nākošajā dienā devos uz vilcienu, laiks bija pavasarīgi jauks. Ceļā uz Jāņuvārtu dzelzceļa pieturu man vajadzēja šķērsot ielu ar intensīvu satiksmi. Pie gājēju pārejas gaidīju apstājamies mašīnas, līdz viena apstājās un aiz tās vēl pāris. Pārliecinājusies par drošību, gāju pāri ielai, vērojot pretējo braukšanas joslu, kur tuvojās mašīna, bet tā vēl bija tālu. Pie sevis nodomāju: „Mašīnai nevajadzēs apstāties, es paspēju pāriet ielu...” Tā iedama biju nonākusi tieši ielas vidū, kad sajutu, ka no kreisās puses kā no nekuriens man virsū lido mašīna, neiedomājamā ātrumā, nebremzējot, mani pēdējā brīdī brīnumainā veidā apbraucot un tādā pašā ātrumā aiztraucoties tālumā. Paspēju vien pamanīt sarkanu Golfu un cilvēku tajā...

Šķita, apstājās laiks, apkārt klusums, un es stāvēju pilnīgi neskarta, vien mašīnas radītā vējā noplīvoja mani svārkī. Dievs mani bija izglābis īpašā veidā! Nespēju aptvert, ka esmu dzīva. Atgriezās apkārtnes skaņas, ko radīja mašīnas un putni debesīs. Tuvumā nebija neviena gājēja, vien kāds bezpajumtnieks dzelzceļa pieturā, un man gribējās viņu apskaut.

Un tad es atcerējos vakardienas lūgšanu Dievam pēc zīmes, vai Viņš mani nav aizmirsīs, un man bija kauns un arī neapprakstāms prieks reizē.

Līdzdalot šo liecību citiem, reiz kāda māsa man jautāja: „Kā tu domā, vai citi šo mašīnu redzēja?” Nezinu, varbūt neredzēja, bet Dievs uz manu neapdomīgo lūgšanu atbildēja. Kungs, piedod manas šaubas, un paldies Tev par mīlestību un dzīvību, par Tavām ciešanām izlietajām asinīm arī manis dēļ!

Ina Kohane Ogrē

■ Par Īrijas draudzi Korkas pilsētā

Te dievkalpojumi notiek vēsturiskajā ebreju sinagogā, kuru atpirka adventistu draudze. Mūsu draudze arī aizlūd par brāļiem un māsām Korkā. Nesen notika mācītāju maiņa, un draudzes dzīve tur garīgi atjaunojās. Tagad arī trešdienās notiek lūgšanu brīži. Atklājot 10 lūgšanu dienas, mācītājs jautāja: „Vai ir kādi, kas var atvērt savas mājas durvis 10 lūgšanu dienām tad, kad baznīcā nav kalpošanas?”

Čehiete Helēna, sajutusi spēcīgu Svētā Gara pamudinājumu, nekavējoties atsaukusies, kamēr draudzes vecākā ģimene no Indijas vēl tikai domājusi. Kādēļ tā?

Daudzi cilvēki Korkas adventistu draudzē ir laipni, draudzīgi, vienmēr vēlē jauku sabatu, bet ko cits par citu domā ārpus dievkalpojuma?

Cilvēki, kas nāk no dažādām valstīm un tautībām, nes līdzīgu kultūru, un nav viegli viņiem būt vienotiem, kopā labi justies. Bet kas cilvēkiem nav iespējams, tas Dievam ir.

Korkas draudzē satopas adventisti no daudzām valstīm Āfrikā, Indijā, Brazīlijā, Portugālē, Čehijā, Slovākijā, Igaunijā, Latvijā, Polijā, Rumānijā.

Ir izskanējusi doma, ka pārvaldes modelis valstī ietekmē draudzi. Nedaudz pastāstīšu par kādu indiešu draudzi, no kurienes nāk Korkas draudzes vecākais. Indija ir ļoti liela zeme, un draudzes cita no citas atšķiras. Adventistu kustība šeit ir samērā nesena, tādēļ sastopas ar dažādām problēmām, kas nāk kā kultūras daļa. Piemēram, adventistu ģimenē vecāki bērniem izvēlas dzīvesdraugus pēc saviem uzskatiem. Indijā ir kastu sistēma, kur cits par citu ir augstāk vai zemāk stāvoši. Veidojas tādi kā klani. Arī draudzes vecākais nāk no milzīgas draudzes ar daudz grupējumiem, kuros pulcējās līdzvērtīgi cilvēki, kas savukārt bez ierunām pakļaujas vadonim. Viņiem ir sveša demokrātiska pieeja, kas pilnīgi saprotama cilvēkiem no Eiropas, kuri brīvi izsaka domas un kopīgi risina jautājumus. Īrijas draudzē sastopas arī ultrakonservatīvie un liberālie draudzes locekļi. Kā atrast vienotību, kā šiem cilvēkiem pieņemt citam citu? Kā nedomāt, ka es esmu labāks un pareizāks par otru? Cilvēkiem tas nav iespējams, bet ko Dievs dara?

Pagāja daudz gadu līdz šim 10 lūgšanu dienām. Draudzes vecākā ģimene dzīvoja tuvumā divām eiropiešu ģimenēm no Čehijas un Latvijas, bet nekad neapmeklēja šīs ģimenes. Eiropieši gan kopā pulcējās, gan lūdza un nekādi nevarēja saprast šo indiešu attieksmi. Beidzot viņi nolēma paši aiziet pie indiešiem. Tie bija tik pārsteigti! Vēlāk viņi indiešus apsveica arī Ziemassvētkos. Tas nu gāja indiešu sapratnei pāri, ka tie cilvēki, kurus uzskatīja par ne tik labiem un pareiziem, uzņēma „labos un pareizos”.

Un tā, kad mācītājs izteica aicinājumu atvērt savas mājas durvis 10 lūgšanu dienām, notika brīnums! Pulcējoties kopā ar indiešu ģimeni un tuvāk iepazīstoties, debesu gaisotne nonāca viņu vidū. Pazemībā visi izjuta reālu Dieva mīlestību un Svētā Gara vadību.

Līga Ogrē

Tuvāk mājām
SIEVIEŠU KONGRESS

13.-15. aprīlis
Rīgā, Baznīcas ielā 12a
sākums 13. aprīlī plkst. 11:00

ORGANIZĒ
Septiņās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības Sieviešu kalpošanas nodaļa

DALĪBAS MAKSA
10 €

REĢISTRĒŠANĀS LĪDZ 5.MARTAM
INFO: 29869979, maritel@inbox.lv

PIE MUMS VIESOSIES:
Generālkonferences Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāja **Hezere - Dona Smola** un viņas vietniece **Rakele Arraisa**

- UZRUNAS,
- SEMINĀRI,
- VESELĪBAS EXPO,
- LABDARĪBAS KONCERTS,
- SKAISTAS DZIESMAS,
- SADRAUDZĪBA.

■ Ienākot draudzē

Jāturas pie bauslības un liecības! Ja nē, tad runātam vārdam neausīs rīta gaisma! (Jes. 8:20) Mums stāstīja, un mēs noticējām, bet pašiem pieredzes ticībā vēl nebija. Svētais Gars mums palīdzēja un sargāja, pirms mēs pieaugām ticībā. Kā dzīvē reāli notika šī pieaugšana? Jums vairāk jārunā savā starpā ikvienam ar savu tuvāko un ar savu brāli par to, ko Tas Kungs atbildēja un ko Viņš ir teicis! (Jer.23:35). Pravietim turpretī jautāties: ko tev Tas Kungs atbildēja? - vai: ko Viņš tev sacīja? (Jer.23:37).

Svētais Gars atkārtoja, to ko runāja praviētis. Radās jautājums, kā pārbaudīt praviešus? Es vēl nezināju, kur to atrast Rakstos.

1993., 1994. gadā Ogrē evaņģēlizēja Valdis Zilgalvis, Andrejs Āriņš u.c. Mācījāmieš Ogres 43. profesionāli tehniskās skolas sporta zālē. Katru vakaru pulcējās ap 100 cilvēku. Un tā kādu reizi pie manis pienāca 25-30 gadus vecs vīrietis un teica: "Jums jābrauc uz Krieviju!"

Visi apmulsām, iestājās klusums.

Tad es pajautāju viņam: "Kas jums to teica?"

Viņš atbildēja: "Man to teica Dievs. Es tikko atbraucu no Ikšķiles, un man tas bija jums personīgi jāpasaka."

Es jautāju, kāpēc man jābrauc uz Krieviju?

"Tāpēc, ka runājat krieviski," viņš atbildēja.

Teicu, ka neesmu krieviete. Nepaspēju vairs neko piebilst, jo viņš aizgāja. Pēc brīža mēs attapāmies un nesapratām, kas bija noticis. Par notikušo izstāstījām semināra vadītājam A. Āriņam. Viņš pielūdza Dievu. Kopš tā laika neviens un nekad nav traucējis kalpot Dievam ar viltus pavēlēm, kas nav no Dieva.

Pateicība Dievam par savu bērnu apsardzību, sākot no garīgās bērības un beidzot ar briedumu. Pateicība Dieva kalpiem par godprātīgu, patiesu kalpošanu Dievam un cilvēkiem, kas vēl nav pieauguši ticībā. Paldies par brāļu karstajām lūgšanām, negulētajām naktīm, gavēšanu, lai stiprinātu ticību.

Atgriezieties, jūs atkritēji bērni, tā saka Tas Kungs, jo jūs esat Mans īpašums, un Es jūs atvedīšu Ciānā – vienu no katras pilsētas un divi no katras cilts. Un Es jums došu ganus pēc Mana prāta, kas jūs ganīs ar saprātu un gudrību. Jer.3:14, 15

Svetlana Ogrē

■ Pazudusī govys

Š. g. 11. janvārī, braucot mājās no 10 lūgšanu dienu sanāksmes, saņēmu zvanu no sava saimnieka, ka uz lauka izrāvusies un aizbēgusi uz pārdošanu vestā gotiņa. Atgriezoties saimniecībā, nekavējoties pievienojos četriem citiem, kuri jau meklēja gotiņu, bet līdz vēlam vakaram meklēšana bija nesekmīga. Vēl esot uz lauka, piezvanīju savam mācītājam un līdzdalīju pārdzīvojumu. Viņš teica: "Gati, sirsnīgi lūgšim!" Pārdzīvoju tāpēc, ka saimnieks sacīja: "Ja tu nebūtu aizbraucis uz savām lūgšanām, govys nebūtu aizbēgusi."

Vakarā pēc darba pasacīju saimniekam, ka adventistu draudzēs šobrīd notiek 10 lūgšanu dienas un ka līdzdalīšu šo lūgšanu vajadzību brāļiem un māsām, lai Dievs pārved gotiņu mājās. Un, kaut arī nedroši, tomēr pateicu vēl: "Es ticu, ka Debesu Tēvs rīt no rīta pārvedīs šo gotiņu!"

Saimnieks atmeta ar roku un teica: "Govys droši vien ir jau beigta. Nekāda vara vairs ne debesīs, ne virs zemes to nevar pārvest mājās dzīvu."

Lūdzām Dieva palīdzību Madonas draudzes telefonkonferencē, lūdzām Vislatvijas lūgšanu telefonkonferencē, un tad ap 21:00 aizgāju vēl uz kūti, lai apraudzītu ganāmpulku. Gotiņas nebija ne kūtī, ne kūts tuvākajā apkārtnē. Tad, kā jau katru vakaru, aizslēdzu kūts durvis, lai suņi nenāktu iekšā, un devos uz māju, pārdzīvojot iekšēju ticības cīņu. Pateicos ļoti par brāļu un māsu atbalstu, par stiprinošajiem Dieva Vārda apsolījumiem, kopīgajām aizlūgšanām un dažiem, kuri sauca uz Dievu kopā ar mani pat nakts stundās!

Pienāca rīts, un devos uz kūti, lai paveiktu savus rīta darbus. Atslēdzot kūts durvis, ieraudzīju pazudušo gotiņu guļam kūts ceļa vidū! Pateicos Varenajam Debesu Tēvam par brīnumu un, cik ātri vien spēju, skrēju pie saimnieka un saimnieces, aicinot: "Nāciet man līdz!" Saimnieks atnāca un, ieraugot to, nespēja noticēt: "Nevar būt! Vai kāda cita pa nakti nav norāvusies?" Atgādināju saimniekam, ka tikai vienai gotiņai ap ragiem bija sarkanais striķis, tā atzīmējot pārdošanai nošķirtu govī. Pēc maza klusuma brīža mans saimnieks, par kuru jau lūdzu gadiem ilgi, teica: "Vārdus, kurus teicu vakar vakarā, ņemu atpakaļ. Ja kāds varēja atvest šo govī atpakaļ un vēl pie tam caur aizvērtām durvīm, tad tas ir Dievs!"

Slava un pateicība Dievam par atbildētajām lūgšanām, par to, kādā veidā Viņš pagodināja savu vārdu! Ps.50:10,11 "Jo Man pieder visi meža zvēri, visi kustoņi pa tūkstošiem kalnos. Man ir zināms ikviens putns gaisā, un visi lauku kustoņi ir Manā ziņā."

*Gatis Filipovs,
Madonas draudze*

■ Kā Dievs reformēja manu dzīvi

Grāmatas, žurnāli, radio, televīzija, tie visi zaga manu laiku, garīgo un fizisko spēku un Dieva svētības. Gandrīz 17 gadus lūdzu Dievu no tā visa atbrīvot.

Vispirms pazuda mana vēlēšanās skatīties televīziju, pat manas mīļākās pārraides. Šogad biju pārsteigta, ka daiļslidošanu vairs negribu skatīties, arī sižets par iemīļoto operas zvaigzni neinteresē. Sapratu, ka nu ir pazudis šis elks (televīzija). Jā, es varu ieslēgt televizoru un skatīties, jo nav vairs atkarības. Esmu brīva no tās. Paliek laiks ne izklaidei, bet vērtīgākām darbībām.

No pieaugušo grāmatām pārgāju uz bērnu literatūras lasīšanu, bet tur neko pievilcīgu neatradu. Tāpat bija ar žurnāliem. Biju pieradusi lasīt par veselību un izrakstīt it kā vajadzīgo. Dievs atbrīvoja no šī elka, un, par lielu izbrīnu un nožēlu, aptvēru, ka tā bija vēja ķeršana- velti iztērēts laiks un līdzekļi. Viss mans mūžs- vēja ķeršana.

Kopš esmu draudzē, daudz kas ir mainījies, un reforma sākusies tikai nesen, taču ļoti pamatīgi un strauji. Arī radio programmas bija vēja ķeršana. Kam man to vajag? Minimums var būt, bet nedrīkst būt atkarība. Šī liecība ir par laiku, kopš esmu draudzē.

Patiesībā Dievs pie mana rakstura strādā no manas dzimšanas, tomēr gaida atsaucību arī no manas puses, manu brīvo gribu. Viņu var tikai apbrīnot. Cik liela ir mūsu debesu Tēva mīlestība un pacietība! Reformas manā dzīvē turpinās, un zinu, ka vēl būs par ko liecināt, jo Dievs ir uzticams un, savu darbu sācis, to arī pabeigs.

Astrīda Ogrē

Valdis Zilgalvis
Valmieras draudzes mācītājs

VĒSTĪJUMS PAR KRUSTU

“Vēstījums par krustu ir mulķība tiem, kas iet pazušānā, bet tiem, kas tiek izglābti, tas ir Dieva spēks.” (1Kor. 1:18-23)

Krusta simbolika

Iepazīstoties ar dažādu seno tautu kultūru, varam pamanīt, ka krusts bija ļoti pazīstams simbols. Ir teikts, ka seno ēģiptiešu vidū krusts bija dievišķības un mūžīgās dzīvības simbols, un tāds tika atrasts arī Serapis templī¹. Neviens nepāšaubās, ka krusts šodien ir centrālais kristietības simbols. Grūti iedomāties kādu citu kristietības atšķirības zīmi. Tomēr mūsdienās šim simbolam ir plašāks pielietojums. Tas tiek lietots kā ornaments uz mūsu Bībelēm, dievkalpojumu telpās un arī kā rotas lieta.

Soda veids

Bībeles rakstu vietā (1Kor 1:18) vārds “krusts” ir tulkots no grieķu vārda STAURUS un attiecās uz nāves instrumentu, un bija vai nu tikai vertikāls stabs, pie kura sodāmais bija piestiprināts ar piesietām vai pienaglotām rokām augšā virs galvas, vai arī šādam stabam horizontāli piestiprināts šķērskoks, pie kura upuris tika pienaglots vai piesiets ar izstieptām rokām.² Šāda krustā sišana sākot jau no 6. gadsimta pirms Kristus bija pazīstama pie grieķiem, romiešiem, ēģiptiešiem, persiešiem un babiloniešiem. Aleksandrs Lielais pēc Tīras pilsētas ieņemšanas tādā veidā ar nāvi sodīja 2000 gūstekņus. Jūdi šādu sodu saņēma no sīriešiem un romiešiem par nodevību, dezertēšanu ienaidnieka priekšā, laupīšanu, musināšanu. Upurim pašam krusts bija jānes līdz soda vietai. Romas

impērijā šāds soda veids pastāvēja līdz Konstantīna laikam.³

Kristus krusta nozīme

Ciešanas, kādas piedzīvoja krustā sistais cilvēks, krustu padarīja par sāpju, ciešanu, bēdu un nastu nešanas simbolu. Tādā nozīmē vārdu “krusts” Jēzus lietoja attiecībā par sevi.⁴ Vācu teologs Jurgens Moltmanns raksta, ka “krusts patiesi ir nerelīģiska lieta kristīgā ticībā. Sāpju pārņemtais Dievs Dēls, cilvēces atmests un nogalināts, Dieva Tēva prombūtnes izjūtās nekādā ziņā nesašķan ar cilvēcīgām vēlmēm. Jo mācekļu izpratnē, kas bija sekojuši Jēzum līdz Jeruzalemei, Viņa kaunpīlnā nāve nebija nekāda atlīdzība par paklausību Dievam, ne arī mocekļa nāve par patiesības sludināšanu, bet drīzāk tā bija Viņa apgalvojumu noraidīšana. Tā nepiepildīja viņu cerības, bet tās iznīcināja”.⁵

Tā vietā Kristus piepildīja dievišķo nodomu – glāba cilvēci. Nomirstot pie krusta, Jēzus izsauca: **“Viss piepildīts!”**⁶ Līdz ar Kristus nāvi grēks saņēma sodu – mūsu vaina iztiesāta. Un te ir pamats glābšanai tiem, kuri paļaujas uz Kristu kā savu Kungu un Pestītāju. Kristus uzņēmas grēcinieka vainu, un Viņā kā visu Aizvietotājā un tiem, par kuriem Viņš mira, grēks tika nosodīts. Tie, kas tic uz Kristu, tie ir atbrīvoti no tiesas un tāpēc nav nosodīti.⁷

³ Henry E. Dosker, “Cross,” ISBE, 14970.

⁴ Mt 10:38; 16:24.

⁵ Jurgens Moltmann, “Te Crucified God, pp. 37.

⁶ Jņ. 19:30.

⁷ Jņ. 5:24; Rom. 8:1; Gal. 3:13; Ebr. 9:26-28.

Jaunās derības draudzei krusts ir sludināšanas un dzīves centrs un perimetrs.

Pāvila sludinātā vēsts no krusta

Tajā laikā Korintas draudze atspoguļoja grieķu – romiešu pasaules sabiedrisko struktūru. Tur bija daži no augstākiem sabiedrības slāņiem, tāpat arī no vidējiem un zemākiem. Draudze bija pildīta ar nesaskaņām un šķelšanos. Tur bija locekļi, kuri lielījās ar savu izpratni par to, kā nākt pie Dieva un arī ar savu spēku.

Tāpēc Pāvils vēstij no krusta pievērsa īpašu uzmanību. Pāvils vēstulēs vārdu “krusts” lieto, lai sludinātu Dieva vārdu par salīdzināšanu, izlīgumu un grēku izpirkumu⁸. Tas izteica vienotības saiti starp jūdiem un pagāniem, un arī starp ticīgo un Kristu⁹. Krusts simbolizē svētošanu¹⁰. Kā redzams Jaunās Derības rakstos, krusts simbolizē ne tikai Jēzus nāves instrumentu, bet arī plaša veida sludināšanas un teoloģijas apliecinājumus. Vēstījums par krustu nav izolējams no vēstījuma par Kristus augšāmcelšanos, jo šie abi vēstījumi ir cieši saistīti un saprotami kā vienots Dieva glābšanas darbs cilvēcei.¹¹

Vēsts no krusta sadala cilvēkus

Atgriežoties pie rakstu vietas 1Kor 1:18, varam ievērot, ka Jēzus Kristus glābjo-

¹ Henry E. Dosker, “Cross,” ISBE, 14965.

² “CROSS,” The New Unger’s Bible Dictionary, 263.

⁸ 1Kor 1:18; Gal 6:14; Fil. 3:18; Kol 1:20.

⁹ Ef. 2:16.

¹⁰ Gal 5:24.

¹¹ Rom. 4:24-25; 6:4-5; 2Kor. 4:10-11.

šās nāves pasludināšana sadala cilvēci divās jaunās kategorijās: tie, kas iet pazušanā, un tie, kas tiek izglābti. Ja agrāk cilvēciģi jūdi bija nodalīti no pagāniem, grieķi-romieši no barbariem, vergi no brīviem, vīri no sievietēm, tad tagad Dieva priekšā šīs atšķirības pēc krusta notikuma ir zudušas¹². Tā vietā Dievs veic jaunu cilvēces sadalīšanu.

1) **Vienā pusē ir tie cilvēki, kuriem vēstījums par krustu ir kā muļķība, un viņi pēc Pāvila vārdiem iet pazušanā.** Vārds, ko parasti pārtulkoja kā muļķība (gr. MŌRIA), attiecas uz kaut ko spēcīgāku vai daudz problemātiskāku nekā to, kas ir tikai vientiesīgs vai naivs. Vārds MŌRIA norāda uz tādu nicinājuma pakāpi pret krusta vēsti, kura izraisa nepieņemamu rīcību, vedot pazušanā. Jūdu izpratnē ikviens, kurš tika piesists pie krusta, bija atraidīts no saviem ļaudīm, pēc Dieva bauslības nolādēts un izslēgts no Dieva derības ar Izraēla tautu.¹³ Saskaņā ar Vecās Derības galveno pravietojumu līniju, viņu Mesijam bija jābūt valdniekam, kurš pārspēj ienaidniekus. Un tāpēc nav brīnums, ka Kristus krusts viņiem bija piedauzības akmens (gr. SKANDALON), ko var tulkot arī kā “grēka cēlonis”.

Savukārt pagāni (ne jūdu cilvēki) uz krustu raudzījās kā uz visdegradējošākā cilvēka nāves sodu. Krusta nāvi nepiesprieda Romas pilsoņiem. Tikai cilvēkus no vizemākajiem slāņiem – vergus- varēja sodīt ar krusta nāvi. Šo viņu izpratni par krusta muļķību ilustrē vēl saglabājušies zīmējumi uz sienas par krustā piesistu ēzeli. Šajā zīmējumā otra figūra stāv ar izstieptu roku. Tur ir arī uzraksts “Alaxamēnos pielūdz savu dievu”.

Kornēlijs Tacits¹⁴ bija romiešu orators, jurists un senators, kas tiek uzskatīts par vienu no sava laika izcilākajiem vēsturniekiem. Mūsu ēras 115. gadā viņš rakstīja par kristietību: “Cilvēku šķira, ienīsta dēļ viņu riebēklībām, iedzīvotāju dēvēta par kristiešiem. Kristus, no kura šis vārds cēlies, Tibērija valdīšanas laikā tika notiesāts un nāvi ar prokurora Poncija Pilāta roku”¹⁵. Tā tika izsmietīti, ienīsti kristieši Romas laikā.

Pasaules domāšanas veids darbojas, pamatojoties uz vēsu loģiku. Ar spēku tiek panākta taisnība. Mērķis attaisno līdzekļus. Sekmes ir saldākā aizstāvēšanās.

Vara pārbīda kalnus. Bet tāda uzvara nav viss. Pasaules uztverē ciest neveiksmi, būt uzvarētām vājībā, būt nicinātam un pazemotam nozīmē, ka ar tādiem nav Dievs.

2) **Otrā pusē ir tie, kam vēstījums par krustu sniedz glābšanu:** “*Bet tiem, kas tiek izglābti, tas ir Dieva spēks.*”

Te Pāvils ietver pats sevi un, visticamāk, šajā grupā arī tos, kuriem viņš raksta. Darbības vārda “glābt” pasīvā izteiksme “tiek glābti” norāda, ka Dievs ir izpildītājs – tāpat Tas, kurš glābj. Turklāt šajā pretstatā – “pazušana” pret “pestīšanu”- varam ieraudzīt, ka “muļķība” ir pretstatīta “Dieva spēkam”. Šajā gadījumā “muļķībai” dabiski pretēja būtu “gudrība”. Un, ja korintieši to pamanīs, viņi par to būs pārsteigti.

Pāvils nekritizē saprātīgas pārdomas vērtību; drīzāk viņš uzstāj, ka cilvēki nevar atpazīt Dieva realitāti ar cilvēcīgo domāšanu, pamatojoties tikai uz savu pieredzi. Dieva sevis atklāšana krusta notikumā ir atslēga, lai cilvēks sāktu izprast dievišķo. Lai gan daba jau no pasaules radīšanas laika vēsti par Radītāja mūžīgo spēku un dievišķību¹⁶, tomēr grēka dēļ, cilvēka nesaprātīgās pārvaldes dēļ, vides dēļ, kādu mēs esam radījuši, bez vēstījuma no krusta mēs paliekam neizpratnē par Dievu. Apustulis pats neizslēdz domāšanu, bet vienmēr to virza Dieva atklāsmes nozīmīgumā un to dara ar krusta vēstījumu.

Pāvila retorika izaicina lasītāju loģiku. Pārsteidzoši! Pāvils paziņo, ka **galvenais ir tas, ko Dievs dara, bet nevis tas, ko cilvēki zina.** Dieva darbība pati par sevi atklāj Viņa pārsteidzošo spēku. Pāvils mūs pārliecina, ka pretēji pasaules gudrībai Dievs ir gudrība, vara un spēks – ne muļķīga, ne vāja un ne neveiksmīnīks. Kā Pāvils paskaidro, Dieva gudrība atklāj tikai cilvēciskās gudrības virspusību un neprecizitāti: pat augstākā teoloģija Dieva skatījumā ir muļķība, ja tā tiek atdalīta no primārās Dieva atklāsmes Jēzū Kristū¹⁷. Cilvēki vienkārši nevar izdomāt savu ceļu pie Dieva. Ja pestīšana ir atkarīga no cilvēka saprāta, tad evaņģēlijs būtu atkarīgs no cilvēka intelekta un uztveres, un vēsts būtu veltīta elitei. Bet Dievs glābj cilvēci (un pasauli) ar Dieva vārdu par Kristus krustu un vēsti par Dieva darbu, kas tur tika izdarīts.

Dieva spēks

Pāvils atkārtoti savās vēstulēs uzsver, ka Dieva vārds – vēstījums no krusta ir Dieva spēks (gr. DUNAMIS no kura veidots vārds “dinamīts”). Šī rakstu vieta (1Kor 1:18) ir Pāvila izpratnes par evaņģēliju pamatā. Vēsts no krusta ir līdzeklis, ar kuru Dievs aktivizē savu spēku. Jēzus mācīja Nikodēmam, ka cilvēks var piedzīvot jaunpiedzimšanu, raugoties uz krustā paaugstināto Cilvēka Dēlu.¹⁸ Evaņģēlijs ir piemērots cilvēka stāvoklim un iedarbīgs, lai viņu garīgi atjaunotu un svētotu. Tas nav kūtrs, neaktīvs burts, bet ir tik atbilstošs cilvēka izpratnei, sirdij, cerībām, bailēm un visiem lieliem konstitucionāliem darbības principiem, ka tas īstenībā uzvar viņu grēkus un ienes mieru dvēselē.¹⁹

Kad par evaņģēliju jeb krusta vēstījumu runā kā par iedarbīgu vai spēcīgu, tad tas nav jāsaprot tikai kā abstrakts ierosinājums, bet gan kā patiesība par visiem līdzekļiem, ko Dievs sūta, lai to papildinātu. Tādējādi tā ietver solīto Svētā Gara klātbūtni, bez kuras tā nebūtu efektīva. Gara klātbūtnē tiek panākts vēlams rezultāts. Visas evaņģēlija iedarbības uz dvēseli – atdzimšanu, nožēlu, ticību, svētošanu; cerībā, mīlestībā, priekā, mierā, pacietībā, atturībā, šķīstumā un sevis atdevē Dievam – ir tādas, kādas vienīgi evaņģēlijs ir piemērots radīt. Svētais Gars nodrošina savu ietekmi uz prātu; un tas ir lielisks dzīvojošais līdzeklis, lai sasniegtu to, ko Dieva patiesība ir sākotnēji paredzējusi radīt. Tāda vēstījuma no krusta sludināšana ir Dieva spēks, un katrs to var pasniegt kā reāli piemērotu cilvēka glābšanai. Tomēr tās uztveršana cilvēka prātā ir atkarīga no solītā Svētā Gara klātbūtnes.

Tā varam secināt, ka neviena cilvēcīgi veidota, apbrīnota filozofijas zvaigzne, ne arī kāds izsludināts spēka vīrs nespēj līdzināties tam, kā sevi atklāja Dievs Jēzū Kristū no Betlēmes līdz Golgātai. Ne mācība, ne lūgšana, ne roku uzlikšana nespēja izlauzties cauri tai klintij, ko cilvēks bija ap sevi uzcēlis un nocietinājis no Dieva. Bija vajadzīgs kaut kas daudz daudz spēcīgāks. Citādi kurš gan Viņam ticētu? “*Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība.*”²⁰

Pie krusta Viņa pašai dziedīgās mīlestības uzliesmojums ir tas dinamīts, kas saspridzina izveidotos nocietinājumus pie mūsu sirdīm.

¹² Gal 3:26-29.

¹³ Gal. 3:3; 5Moz. 21:23.

¹⁴ Dzimis 56. gadā, miris 117. gadā.

¹⁵ Annales 15:44

¹⁶ Rom 1:20.

¹⁷ 1Kor 1:18-23.

¹⁸ Jņ 3:9-15.

¹⁹ Jņ 17:17; Ebr. 4:12; Jēk 1:18; 1 Pēt. 1:22, 23.

²⁰ Jņ 3:16.

Agris Bērziņš
Madonas draudzes mācītājs

DAĻA AR JĒZU

“Jēzus tam atbildēja: ja Es tevi nemazgāšu, tad tev nebūs daļas ar Mani.”

(Jāņa 13:8, Glikas tulk.)

Mēs šodien esam pieraduši un daudzreiz aizņemti ar lieliem vārdiem un lozungiem, piemēram, lielveikalā, lielpārdošana, lielakcija un pat tuvojas Lieldienu svētku laiks. Cik lielus plānus, lielas idejas un lielus darbus es kaldinu savā prātā? Vai man ir kāda daļa atvēlēta arī Jēzum un Viņa kalpošanai? Cik daudz es esmu gatavs pieņemt un cik daudz dot?

Dievs savā Vārdā mums skaidri pasaka, ka vēlas būt vienots ar mums domās, vārdos un rīcībā. Viņš vēlas, lai arī mēs izvēlamies daļu ar Viņu.

Fil. 2:5-8 “Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!” Kad uzlūkojam savu Pestītāju, mēs ieraugām Dieva mīlestību un Viņa pazemības mācību.

Situācija toreiz – garīgs tukšums

Jau pirms Vakarēdiena un arī Vakarēdiena laikā mācekļu vidū bija aktuālas pārrunas: “Kurš no mums ir lielākais? Kurš no mums Meistara valstī būs lielākais ministrs?”

Lai gan mācekļi gāja kopā ar Jēzu, tomēr viņu prāti bija pārņemti ar Kristus prātām pretējām domām.

Lūkas 22:24-27: “Un tur arī ķilda cēlās viņu starpā, kurš no viņiem esot lielākais. Un Viņš tiem sacīja: “Ķēniņi valda pār tautām, un varenos sauc par labdariem. Bet jūs tā ne. Bet lielākajam jūsu vidū būs būt kā jaunākajam, un vadonim

kā tādām, kas kalpo. Jo kas ir lielāks: vai tas, kas sēž pie galda, vai tas, kas kalpo? Vai ne tas, kas sēž pie galda? Bet Es esmu jūsu vidū kā tāds, kas kalpo.”

Kāpēc rodas ķildas un strīdi?

Ķildas rodas, kad izvēlamies dzīvot bez Kristus (Gal. 5:19-20). Staigājot bez Gara, mēs paļaujamies uz savām miesīgajām vēlmēm – būt lielākam un pirmajam. Tas nozīmē, ka mēs dzīvojam kā šīs pasaules cilvēki, un Svētais Gars nemājo mūsos. Dievs caur apustuli Pāvilu saka: “Jūs vēl esat miesīgi. Kamēr jūs starpā naidīs un ķildas, vai tad neesat miesīgi un vai nedzīvojat kā šīs pasaules cilvēki?” (1Kor. 3:3).

Zāles

Jēzus ļoti mīlēja mācekļus un Viņš zināja arī to, kas norisinājās viņu sirdsprātos, tāpēc sniedza tiem kādu uzskatāmu mācību. Jēzus piedāvāja mācekļiem vislabākās zāles pret nevienprātību – “savu mīlestību līdz galam”. (Jāņa 13:1)

Viņš ne tikai teorētiski atklāja šīs problēmas risinājumu, bet caur savu rīcību parādīja, kā to pielietot: “Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem.” (Jāņa 15:13)

Uzlūkojot Jēzus atklāto mīlestību, kura “iet” līdz galam, kura ienaidniekus nosauc par draugiem un pat vēl tālāk – kura atdod savu dzīvību par tiem-, Svētā Gara spēkā varam saņemt dziedināšanu, atbrīvošanu no lepnuma un nevienprātības.

Dziedinošā kalpošana

Jāņa 13:4-5: “Viņš ceļas no vakariņām, noliek drēbes, ņem priekšautu un apsien

to; pēc tam ielej ūdeni traukā un sāk mācekļiem kājas mazgāt un tās žāvēt ar priekšautu, ko Viņš bija apsējis.”

Jēzus ir nolīcis virsējo apmetni un ap gurniem apsējis priekšautu. Visos četros evaņģēlijos mēs atrodam tikai vēl vienu vietu, kur Jēzum ir atņemtas drēbes, un tā ir – krustā sišana (Jāņa 19:23.24; Lūkas 23:34; Marka 15:24; Mateja 27:35). Apustulis Jānis, šeit pieminot šo detaļu, atklāj mums Jēzu, mūsu Pestītāju, kā kalpu, kurš cieš, kurš uzņemas mūsu kaunu un negodu, lai mūs dziedinātu. Jēzus uzņēmās cilvēku grēkus, kaunpilno krusta nāvi, lai glābtu tos, kurus Viņš tik ļoti mīl. Kāds pretstats mācekļiem, kuri cīnījās par augstāko vietu. Pestītājs kā kalps – tā ir pazemības mācība, kuru toreiz vajadzēja apgūt mācekļiem un šodien arī mums.

Piekrist vai nepiekrist

Turpinājumā, Jāņa 13:6-11, mēs atrodam ļoti nozīmīgu Jēzus sarunu ar Pēteri. Pēteris nevēlas, ka Jēzus mazgātu viņa kājas. Viņam ir kauns, apzinoties savu lepnumu. Pēteris saprot, ka būtībā viņam vajadzēja mazgāt Jēzus kājas. Pēc jūdu tradīcijas mazgāt skolotāja kājas bija svešzemju verga pienākums. Šajā situācijā, kad viņu vidū nebija neviena verga, kādam no mācekļiem vajadzēja uzņemties šo kalpošanu. Bet tad pieceļas Jēzus un ar savu rīcību parāda, ka Viņš ir kalps, pravietotais Dieva Kalps, par ko raksta pravietis Jesaja 42:1: “Redzi, tas ir Mans kalps, ko Es neatlaīzu; Mans izredzētais, pie viņa Manai dvēselei ir labpatika.” (Jes. 49:6; 50:10; 52:13; 53:2.11).

Pieņemt Pestītāja pazemības kalpošanu – tā ir tikai daļa no tā, ko Jēzus vēlas

mums iemācīt. Viņš apsola, ka Pēteris vēlāk visu sapratīs. Tomēr Pēteris iebilst: “Kā meistars var savam kalpam mazgāt kājas?” Jēzus atbilde ir nepārprotama: “Ja Es tevi nemazgāšu, tad tevīm nebūs daļas ar Mani.” Tas pārlicina Pēteri, jo viņš grib, lai viņam būtu daļa ar Jēzu - viņš vēlas, lai Jēzus viņu pilnībā nomazgā. Viņš grib lielu daļu ar Jēzu! “Jēzus saka viņam: “Kas ir mazgājies, tam nevajag vairāk kā vien kājas mazgāt, jo viņš viscaurēm ir tīrs.” Jēzus šeit norāda uz kādu augstāku un svarīgāku “mazgāšanu”. Viņš mīlestībā labprātīgi uzņēmas kalpa lomu, lai šķīstītu dvēseli no grēka.

Elena Vaita grāmatā Laikmetu ilgas, 534.lpp. saka: “Pakalpojums, no kura Pēteris atsacījās, bija simbols kādai nozīmīgākai šķīstīšanai. Kristus nāca pasaulē, lai cilvēku sirdis attīrītu no grēka traipiem. Neļaudams Kristum mazgāt viņa kājas, Pēteris atteicās no dvēseles šķīstīšanas, ko simbolizēja šis rituāls. Viņš tiešām atteicās no sava Kunga. Kungam tas nav pazemojums, ja atļaujam Viņam sevi šķīstīt. Visīstākā pazemība no mūsu puses būs tā, ja ar pateicīgu sirdi pieņemsim katru mūsu labā veikto darbu un ar vislielāko nopietnību kalposim Kristum.”

Pieņemt un kalpot

Laodīķejas draudzei nav viegli pazemībā pieņemt palīdzību, jo liekas, ka visa kā ir pietiekami un nekā netrūkst (Atkl. 3:14-19). Vai arī mēs dažkārt nezturamies kā Pēteris, vēloties saņemt svētības, bet iebilstot pret Kristus piedāvāto “mazgāšanu”? Mēs nevaram paši sevi attīrīt no grēkiem, mums jāatļauj to darīt Jēzum. Ja mēs to nevēlamies, tad mums nav daļas ar Jēzu. Un tad mēs savā augstprātībā un lepniecībā aizejam bojā. Bet tikai Jēzus var mūs nomazgāt, un mums ir jāļauj, lai tas notiek!

Varētu likties, ka pašam ir vieglāk kaut ko darīt sevis un citu labā nekā iemācīties šo pazemības mācību. Mēs veidojam paši savus elka dievus, kas izteic vien to, ka mēs paši gribam noteikt visu savā dzīvē. Ļaut sev nomazgāt kājas un mazgāt otra kājas – tā ir pazemības skola.

Pēteris un pārējie mācekļi piedzīvoja garīgo attīrīšanu, jo viņiem tika “.. atklāts un pieejams avots pret grēku un pret nešķīstību.” (Cah. 13:1). Tas nenozīmē, ka viņu dzīve no šī brīža bija bez grēka. Viņi nebija atbrīvoti no sātana kārdināšanām. Mazgāšanās šajā Avotā no grēka un nešķīstības ir pieejama un

tiek arī saņemta, kad grēcinieks atzīst un nožēlo. Rodas jautājums: Jēzus arī Jūdāsam mazgāja kājas, bet vai viņš piedzīvoja garīgu attīrīšanu? Atbildi dod pats Jēzus: “Arī jūs esat tīri, bet ne visi.” Jo Viņš pazina Savu nodevēju, tāpēc Viņš sacīja: “Ne visi jūs esat tīri.” (Jāņa 13:10.11) Elena Vaita raksta: “Kad Pestītāja rokas mazgāja un slaucīja šīs netīrās kājas, Jūdā sirds notīrēja aiz pamudinājuma tūlīt, uz vietas izsūdzēt savus grēkus. Bet viņš negribēja pazemoties. Viņš apcietināja savu sirdi pret nožēlu, un uz mirkli pārtrauktie vecie impulsi atkal guva virsroku. ... Redzot Kristu, pēc Jūdā domām, sevi tā pazemojam, mācekļis vēl stingrāk apņēmās no Viņa atteikties, savu nodomu motivējot ar to, ka ir piekrāpts. Tagad viņš nokļuva dēmonu varā un nolēma līdz galam paveikt darbu, kuru bija apņēmies izdarīt, – nodot savu Kungu.” (Laikmetu ilgas, 534) Diemžēl Jūdā neizvēlējās atsaukties Svētā Gara pamudinājumam nožēlot, un rezultāts bija sirds nocietināšana. Kāds brīdinājums mums!

Patiesā pazemība, kuru mums jāiemācās – atzīt savu nespēcību un atļaut Jēzum kalpot, lai mūs glābtu. Cilvēks, kurš kāj-mazgāšanas laikā pazemojas un mazgā kājas, atklāj Jēzus pazemību. Tas patiešām ir tikai un vienīgi Pestītājs, kurš priekšautu apsējis, veic “mazgāšanu” no mūsu grēkiem. Kad izvēlamies sekot Jēzum un slēdzam sirds derību kristībā, ļaujot sevi pagremdēt ūdenī, notiek visaptveroša “mazgāšana”. Tomēr mums atkal un atkal ir nepieciešama “mazgāšana” caur Jēzu Kristu. Kāju mazgāšana pirms vakarēdiena mums atgādina šo nepieciešamību.

Mūsu pestīšana

Jāņa 13:12-17 Jēzus paskaidro, ko Viņš tikko bija darījis, un aicina mācekļus sekot Viņa piemēram. Ja jau pats Kungs bija gatavs šādai pazemības kalpošanai, cik daudz vairāk uz to būtu jābūt gataviem Viņa mācekļiem?

Kāju mazgāšana, kas ir Kristus norādītā sagatavošanās Svētajam Vakariēdienam, atklāj cilvēka pestīšanas divus aspektus – grēku piedošanu un jaunu dzīvi, kura nespēj citādi kā kalpot savam Kungam, lai glābtu dvēseli!

1. Mēs tiekam attīrīti bez mūsu piepūles, tikai caur mūsu Kunga kalpošanu (grēku piedošana!) Efez 2:8 “Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana.” Pirms vakarēdiena cilvēks, kurš mazgā otram kājas, aino Jēzu, kurš kalpo cilvēkiem un tos

nomazgā no grēkiem.

2. Mēs veicam mūsu Kunga kalpošanu, ja mēs citiem cilvēkiem sniedzam tālāk vēsti par glābšanu caur Jēzu Kristu. Tad mēs citiem “mazgājam kājas” (lai arī viņi no Kristus saņemtu grēku piedošanu!) Tāpat kā Jēzus kalpoja, lai arī cik pazemojoši tas bija Viņam vai arī kā tas izskatījās no malas, tā arī mēs apņemas atdot visu, lai glābtu cilvēkus.

Cik tālu esam gatavi sekot pazemības mācībā?

Dvaits Nelsons grāmatā “Izredzētie” līdzdala stāstu par pazemīgu mīlestības kalpošanu savam tuvākajam:

Tas ir stāsts par mazu zēnu, kas bija ļoti slimis, tik slimis, ka patiesībā ārsti teica, ka viņš mirst. Ja vien viņi varētu atrast kādu, kam būtu viņa reti sastopamā asinsgrupa. Tika pārbaudīta visa ģimene, bet visatbilstošākās asinis bija viņa mazajai māsiņai. Ārsti kopā ar vecākiem paskaidroja viņai, cik kritisks ir stāvoklis, un jautāja, vai viņa būtu labprātīga dot savas asinis, lai glābtu ļoti slimo brāli. Aizgriezies viņa pārdomāja savu lēmumu. Visbeidzot viņa atskatījās un piekritoši pamāja ar savām cirtām. Jā, viņa dos asinis savam slimajam brālītim.

Drīz viņai tika pievienots mazais plastmasas maisiņš, kas sāka pildīties ar viņas dzīvību dodošajām asinīm. Pagāja dažas minūtes, un beidzot procedūra bija galā. Kad mazo meitenīti izveda no laboratorijas, ar trīcošām lūpām un asarām acīs viņa raudzījās tēva sejā un mierīgi jautāja: “Tēt, kad es miršu?” Dažas sekundes tēvs raudzījās neizpratnē. Un tad kā zibens iespēra viņa prātā – viņa mazā meitiņa tikko bija gājusi cauri visam asins nodošanas procesam ar domu, ka pēc tam, kad tas būs noticis, viņa mirst!

Savā prātā šī mazā meitenīte patiešām bija nodevusi savu dzīvību brālīša dēļ, kuru tik ļoti mīlēja!

Jēzus pazemojās un atdeva savu dzīvību, lai mēs varētu dzīvot mūžīgi! Viņš atdeva visu, lai mums būtu daļa ar Viņu. Vai pieņemsim Jēzus doto pazemības mācību, lai savienotos ar Viņu un mīlestībā varētu kalpot citiem? Jēzus saka: “Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis.” (Jāņa 13:15) Šajā laikā, kad vairāk pārdomājam Kristus nāvi un augšamcelšanos, ļausim lai Viņa pazemība kļūst par mūsu daļu! Lai Dievs mūs svētī un dara laimīgus, sekojot Viņa priekšzīmei!

Intervēja
Tatjana Tomšone

NEVIS TIESĀT, BET PALĪDZĒT

Valda Reķe ir gan Latvijas Adventistu baznīcas Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāja, gan arī biedrības „Ģimenes šūpulis” (patvēruma mājas grūtniecēm un jaunajām māmiņām) vadītāja. Viņa vēl strādā kā skolotāja un vada nodibinājumu „Vērtību tilts”.

Pastāsti, lūdzu par savu personīgo ceļu pie Dievu. Tu esi no adventistu ģimenes?

Jā, patiešām man ir tāda laime piedzimt kristiešu – adventistu ģimenē. Mana vecvecmāmiņa Karlīna Paegle bija viena no pirmajām, kura Latvijā atsaucās adventes vēstij un tika kristīta 20. gadsimta sākumā. (Starp citu, mana vīra Viestura vecvectēvs bija tas, kurš kā evaņģēlists viņas ģimenei šo vēsti pasludināja – to mēs uzzinājām savā kāzu dienā.) Tādejādi iznāk, ka mani bērni ir jau piektās paaudzes kristieši-adventisti, un mazbērni, visticamāk, sestās.

Jau no laika, kad sevi apzinos, esmu dzīvojusi ar pārliecību, ka Dievs ir mans Radītājs un Pestītājs, un esmu Viņa bērns. Man nekad nav bijušas par to šaubas un īpaši meklējumi. Tikai tagad saprotu, ka tā bija vide – ģimene, kurā augu, un manu vecvecāku abas ģimenes, kurām piederēju-, kurās tika praktizētas lūgšanas, Bībeles patiesību mācīšanās, svētvakari un svētbriži, regulāri dievkalpojumu apmeklējumi un ļoti aktīva dalība draudzes kalpošanā.

Kāds ir tavš spilgtākais garīgais pie-

dzīvojums?

Spilgtu, atmiņā paliekošu, neizdzēšamu piedzīvojumu man ir ļoti ļoti daudz. Par visspilgtākajiem varu minēt tos, kad Dievs man ir atbildējis īpaši izšķirīgos dzīves brīžos maniem jautājumiem ļoti tiešā, uzskatāmā, nepārprotamā un pārliecinošā veidā. Īstenībā Dievs runā ar mani katru dienu. Dieva tuvumu sajutu sevišķā veidā tad, kad zaudējam bērnu, un pēc kādiem gadiem, kad nomira mūsu mazbērns. Tikai Dieva klātbūtne iznesa cauri šīm traģēdijām.

Pastāsti, kā jūs iepazīties ar Viesturu. Kādi ir jūsu kopīgie (vai katra atsevišķi) laimīgas laulības dzīves stūrakmeņi? Bija brīdis, kad Viesturs studēja ārzemēs, un tev pašai bija jātiek galā ar bērnu audzināšanu un darbiem. Kā tas bija?

Mēs viens otru pazinām virspusēji jau no agriem tīņu gadiem, jo abi apmeklējām Rīgas 1.draudzi, kur mūsu vecāki kalpoja un regulāri apmeklēja. Tuvāk mēs iepazīnāmies, kad Viesturs atgriezās no dienesta padomju armijā. Mūsu vecāki draudzējās, un arī mēs sākām draudzēties, tad radās jūtas un mīlestība.

Jā, varu teikt, ka mums ir ne tikai laimīga, bet izcila laulība, kas balstās uz mūsu kopējām vērtībām – uzticību un uzticēšanos, atklātību, garīgām prioritātēm un kopēju kalpošanu.

Tādi „brīži”, kad biju viena ar bērniem, bija septiņu gadu garumā, kad Viesturs studēja Vācijā, tad strādāja un mācījās Zaokskā, Krievijā. Tas jau ir atsevišķs stāsts. Viņa prombūtnes laikā mani ļoti atbalstīja mani vecāki, manas mammas tēvs, mana māsa un brālis, un man tas nelikās nekas grūts, ne traģisks, jo zināju, kādu mērķu vārdā mums ir tāda situācija. Ja godīgi, to nevienam nenovēlu un neiesaku, īpaši jaunām ģimenēm ar maziem bērniem.

Jums ir nu jau pieauguši bērni ar savām ģimenēm, jauki 4 mazbērni. Bet jūs kādu pat ilgāku laiku dzīvojāt un studējāt Amerikā. Pastāsti par to laika periodu.

Tie bija pieci gadi. Īstenībā mēs kā ģimene no dienas dienā kopā sākām dzīvot tikai Amerikā. Tas bija ārkārtīgi grūts un īpaši skaists, neatkārtojams laiks, kuru novēlu ikvienam, lai izbaudītu: kā ir tad, kad nav ne palīdzības no ģimenes, ne

papildus resursu, bet visā jāiztiek tikai no Dieva žēlastības, uzticoties Viņam ik stundu.

Mēs visi mācījāmies Adventistu mācību iestādēs, kas īpaši izceļas ar ļoti augstu mācību maksu, tikai Viesturam to apmaksāja. Lai samaksātu par mūsu trīs bērnu mācībām, nodarbībām „Ceļa meklētāju” klubā, ceļojumiem un interešu izglītību, un manām studijām, mums nācās pārdot Latvijā kooperatīvo dzīvokli, mašīnu un vēl abiem strādāt – sākumā viszemāk apmaksātos darbus, tad jau arvien labākus. Pirmos divus gadus strādājām arī naktīs un brīvdienās, līdz Viesturam sākās sirds problēmas, kuru iespaids pavadījis visu atlikušo mūžu. Strādāja arī mūsu bērni pēc skolas – vecākais dēls no 11 gadu vecuma un meita no 13 gadu vecuma pelnīja sev mācību naudu un arī kabatas naudu. Arī jaunākais, kad bija septiņi gadi, sāka piepelnīties, grābjot kaimiņiem lapas.

Vislielākais prieks un pateicība par šo laiku ir ne tikai izglītība, bet tas, ko mēs iemācījām saviem bērniem – dzīvošanu ar Dievu katru dienu, saredzēt citu vajadzības un palīdzēt bez maksas skatīties uz pasauli ar atvērtu prātu, ceļot un darba tikumu. Es ļoti mīlu savus bērnus un ar viņiem lepojos, vērojot, kā viņi veido savu ģimeni un kādas ir viņu dzīves prioritātes.

Tu pēc izglītības esi farmaceite un pedagoģe. Psiholoģija un arī pedagoģija, manuprāt, ir tavs aicinājums. Kur tev sanāca pielietot savas zināšanas, kur tu strādāji un strādā?

Pēc vidusskolas es gribēju studēt ekonomiku, bet mani neuzņēma universitātē manas reliģiskās piederības un pārliecības dēļ. Ļoti neskumu, bet apprecējos! Uzreiz sāku strādāt, un tad nolēmu pievērsties manai sirdslietai – ķīmijai. Farmācija bija tā joma, kurā jutos ērti, jau no bērnības vienmēr fonā ir bijušas ar medicīnu saistītas manu vecāku nodarbes. Framācijā nostrādāju 13 brīnišķīgus gadus. Tad aizbraucām uz ASV.

Tikai pēc gadiem sapratu, ka pie kristībām, kuras man bija 17 gadu vecumā, Dievs man iedeva vēl kādas dāvanas – mācīšanas un vadīšanas dāvanas, kuras nācās attīstīt un pilnveidot, un to cītīgi daru vēl joprojām. Dievs mani tiešām ļoti mīl, Viņš manam dāvanu klāstam ir pievienojis vēl citas – cilvēkmīlestību, spēju klausīties un sadzirdēt, asu prātu, kritiskās domāšanas spējas un arī šo to

no rakstniecības lauka, un ir arī vēl citas.

Tu esi ilggadēja Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāja un nodibinājuma “Vērtību tilts” viena no vadītājām. Kā tu spēji visu apvienot?

Es neko nespēju. Viss ir komandas darbs. Kalpošana ģimenēm ir iespējama, ja tā uzrunā sirdi, un tikai. Dievs dod padomu, idejas, iespējas, Svētais Gars uzrunā cilvēkus, un notiek labas lietas – ģimenes bagātināšanas pasākumi „Pāru dienas”, ģimenes laiks – „Ģimeņu ralliji”, kā arī kalpošana dažādās Latvijas draudzēs ar semināriem un konsultācijām par šo tēmu. Nekas no tā nenotiktu, ja man blakus nebūtu Viesturs kā

ista pazemības, vienkāršības un cilvēkmīlestības universitāte.

Pašlaik daudz tiek runāts par to, vai vajag vēl papildus meklēt mehānismus, kā palīdzēt cietušajām sievietēm. Kāds ir tavs viedoklis – mums valstī un sabiedrībā viss ir kārtībā ar šo jautājumu, ko varam mainīt mēs paši, konkrēti cilvēki un draudze kā tāda?

Vispirms jāsāk ar savas attieksmes izmaiņām runas veidā un izturēšanās veidā. Nav tik viegli nostāties blakus un būt laipnam pret cilvēku, kurš atstājis novārtā savus bērnus, kurš arī ļaunprātīgi izturējies. Manuprāt, kristieši ir ļoti

galvenais atbalstītājs – gan garīgi, gan praktiski. Īstenībā galvenais vadītājs ir viņš, es esmu tikai priekšplānā. Nodibinājumā „Vērtību tilts” kalpošana ir vispirms mazā komandā: vīrs-sieva, tad lielā – visi pāri kopā.

Kā sanāca, ka tu kļuvi par biedrības “Ģimenes šūpulis” vadītāju? Kas pašlaik notiek atbalsta centrā Valmieras pusē, kuru tu vadi?

Pēdējais lielais izaicinājums, kur varu pielietot savas dāvanas, prasmes un iemaņas, ir darbs Patvēruma mājā. Neuzskatu to par darbu, bet par īpašu misiju – man ir ļauts pieskarties tik daudzu cilvēku dzīvēm un iesaistīties sociālās norisēs ar tiem sabiedrības cilvēkiem, par kuriem ne labprāt runā bez nosodījuma un negatīvas attieksmes. Man ir brīnišķīga, Dieva dota unikāla komanda, kura strādā, jo tā liek sirds! Uzskatu, ka tā ir

bailīgi un aizspriedumaini, grib ērti justies savā izveidotā komforta zonā un skeptiski, stereotipiski skatīties uz tiem, kuriem dzīvē jau no dzimšanas nav paveicies. Nesaku to par visiem, bet par vairumu gan. Kristieši arī ir daļa no sabiedrības. Ko gan var gaidīt no sabiedrības, ja kristieši ir nosodoši pret dzīves pabērniem un viens pret otru.

Dievs mums ir iedevis mīlzīgas garīgas bagātības un atziņas, ne lai par tām jūsmotu un lepotos, bet lai ar tām kalpotu.

Tuvojas Lieldienu laiks. Kā tu to uztver un piedzīvo, kāds ir tavs īpašs Lieldienu notikums?

Lieldienu laiks ir pārdomu laiks sev, ģimenei, draudzei – Jēzum Kristum bija jāmirst par mums, lai mums būtu cerība. Kristus ir augšāmcēlies! Nav lieliskākas vēsts par šo. Cerība katram cilvēkam. Cerība katrai dienai. Ar to arī dzīvoju.

Intervēja
Tatjana Tomšone

KOPĀ AR JAUNIEŠIEM

Jana Janišauska jau vairākus gadus ir atbildīgā par jauniešu atvērumu mūsu žurnālā. Viņa vienmēr intervē citus, bet pati paliek otrā plānā. Šoreiz ir pienācis laiks iepazīties ar viņu pašu.

Pastāsti, lūdzu, kāds bija tavs ceļš pie Dieva un uz draudzi.

Ļoti labi, ka savā jautājumā tu nošķīri šos divus ceļus! Tagad atskatoties pagātnē, varu pateikties Dievam, ka Viņš jau sen ir klauvējis pie manas sirds durvīm. Atceros vēl, kā apmēram septiņu gadu vecumā izrādīju lielu interesi par garīgiem jautājumiem. Toreiz manā ģimenē nebija nekādas informācijas par septītās dienas adventistiem, es biju kristīta katoļu draudzē, mana mamma, mans brālis un pārējie ģimenes locekļi piederēja pareizticīgo draudzei. Tā nu es viena, būdama bērns, ik rītu vasaras brīvlaikā apmeklēju savu dievnamu. Nezinu, kas notika pēc tam, bet bija garīgs klusums. Protams, es nekad nenoliedzu, ka ir Dievs. Man bija arī sava lūgšanu forma, kā sazinājos ar Dievu, tomēr tas nekad nebija tik personīgi kā tad, kad ienācu adventistu draudzē. Manā izpratnē vienkārši nepastāvēja tāds savienojums kā personīgs Dievs!

Pēc ilgāka posma sekoja vidusskolas absolvēšana Rēzeknē un iestājeksāmeni mūzikas akadēmijā Rīgā. Šis laiks man bija emocionāli sarežģīts lielās atbildības dēļ. Un mamma, kas toreiz jau bija

iepazinusi adventistu draudzes vēsti, piedāvāja doties nelielā atvaļinājumā uz veselīga dzīvesveida centru Igaunijā, netālu no Tallinas. Es zināju, ka tajā strādā viena no Ludzas adventistu draudzes māsām, es zināju, ka tā ir adventistiem piederoša iestāde, es zināju, kas mani sagaida. Bet tomēr biju piekritusi doties. Un tur sākās manu jautājumu lērums. Uz kuriem tā pati Ludzas draudzes māsa pasniedza man Elenas Vaitas "Lielo cīņu". Cītīgi lasīju visu vasaru, maz ko sapratu, vēl jo mazāk kaut ko atcerējos, bet tomēr... paralēli dažkārt nācu uz Ludzas draudzi spēlēt klavieres īpašos dievkalpojumos, tad arvien biežāk un biežāk, tāpat vien, līdz nonācu Rīgas 1. draudzē, kur pirmajā tikšanās reizē mani laipni uzrunāja jaunieta Anastasija Freimane. Drīz vien viņa sāka man pasniegt Bībeles stundas, un pēc dažiem mēnešiem bija pienākusi mana kristību diena.

Vai bija kāds īpašs piedzīvojums, pagrieziena punkts tavā dzīvē, kad tu saprati, ka Dievam jāļauj vadīt tevi?

Nav bijis tāds viens īpašs piedzīvojums, vismaz manā atmiņā nav kāds konkrēts stāsts. Bet dažkārt esmu piedzīvoju-

si brīžus, kad atskārstu, ka es skrienu Dievam pa priekšu, diktēju un vadu notikumu gaitu. Dievs pēc kāda laika dot pamanīt šādu manu rīcību, un katrs no tiem brīžiem ir tāds mazs pagrieziena punkts, kad paļaujos uz Dieva vadību. To esmu piedzīvojusi gan pirms ienākšanas draudzē, gan jau esot draudzē. Tomēr tagad jau pēc piecu gadu gājuma ar Dievu arvien vairāk sāku atpazīt savu aplamo rīcību un nu jau arī zinu, kā reaģēt uz to.

Pazīstot tevi jau vairākus gadus, vienmēr pamanu, ka tu esi smaidoša, laipna un arī radoša. Kā tu uztveri savu dzīvi: kā nošu lapu, kur top skaņdarbs, vai kā audumu, kur top tavas dzīves glezna?

Es neesmu nekad domājusi par to, kā veidojusies mana attieksme pret dzīvi bērībā. Atceros vien, ka man bieži nāca smieklī. It īpaši tajos brīžos, kad vecvecāki pie galda vēlējās ieturēt stingru disciplīnu. Bet tagad labprātāk izvēlos saskatīt kaut ko labu. Dažkārt, ejot pa ielām, domāju par visiem noskumušajiem un steidzīgajiem cilvēkiem. Arī manā ikdienā, protams, netrūkst šādu dienu,

un arī es nemitīgi kaut kur steidzos. Tomēr bieži vien savos pārdomu brīžos pati sev apsolu, ka nepakļaušos apkārtējās pasaules spiedienam un tendencei sūdzēties, novērst acis no iespējām, koncentrēties uz negatīvo otrā cilvēkā. Vēl arī, satiekot cilvēkus, es pati esmu emocionāli atklāta, un, ja mans sarunu biedrs arī izvēlas šādu attieksmi, tad šāda komunikācija mani uzlādē. Nevar nesmaidīt!

Tu esi piedāvājusi interesantus salīdzinājumus dzīves uztverei... droši vien skaņdarbs, jo pati esmu izvēlējusies savā profesionālajā dzīvē tieši šo virzienu.

Zinu, ka esi pabeigusi Mūzikas akadēmiju un esi diplomēta muzikoloģe. Arī zinu, ka mūzikas skolās vienmēr gaida skolotājas. Bet tu izvēlēies citu veidu, kā pasniegt mūziku. Pastāsti par to.

jauniešu konference, kurā viesojās Džejsijs Cvikers (Jesse Zwiker). Viņš toreiz par savu uzrunu tēmu izvēlējās "Tavas dzīves aicinājums". Toreiz pirmo reizi dzirdēju, ka Elena Vaita mūs aicina radīt darbavietas un par mūsu darbu kā par pilna laika kalpošanu. Iedomājos, ka varētu izveidot tādu kā mūzikas apmācības studiju bērniem, jauniešiem, varbūt arī pieaugušiem cilvēkiem. Pagājušajā gadā paralēli darbam koncertaģentūrā man radās iespēja piedalīties biznesa plānu konkursā, kur visiem uzvarētājiem tiek piešķirts neliels finansējums uzņēmējdarbības uzsākšanai. Pieteicos, manu projektu atzina kā vērtīgu, saņēmu finansējumu. Un nu pēc vairākiem gadiem ir radusies muzikālās attīstības telpa "Skaņu aplis", kur šobrīd strādāju ar pirmsskolas vecuma bērniem. Šobrīd kā nekad esmu priecīga par savu darbu, jo katru jautājumu, jaunu domu, grūtības

atsevišķi un abiem kopā. Bet mēs esam pavisam jauna ģimene, tāpēc pieļauju, ka svarīgākie pamatprincipi laika gaitā varētu mainīties.

Jūs esiet gados jauni un paši aktīvi kalpojat, droši vien zināt, kas jauniešus vairāk interesē, uzrunā. Kādas ir tavas domas, kā var sasniegt vispār jaunos cilvēkus un kā iekustināt draudzēs jaunatni?

Jauniešiem veltīto pasākumu klāsts pēdējā laikā atkal kļūst arvien kuplāks. Ir lielas iespējas iesaistīties. Daudzos pasākumos prieks redzēt jaunos cilvēkus. Tomēr man šķiet, ka jau ar pirmo ziņu par pasākumu mums ir vairāk jācenšas radīt priekšstatu, kas šis notikums ir domāts ne tikai tiem, kas ir savas garīgās pieredzes augstumos, bet arī tiem, kas meklē, nesaprot, uzdod jautājumus sev un Dievam. Ir ārkārtīgi daudz jauniešu, kas šobrīd atrodas tieši tādā stāvoklī. Un šie jaunieši reti parādās mūsu rīkotajos pasākumos. Nemācēšu komentēt vairāk šīs problēmas būtību, bet man ir žēl, ka šāda situācija izveidojas un ka bieži vien aizņemības dēļ nepastājamies, lai aprunātos ar viņiem.

Tuvojās Lieldienu laiks. Vai tu to īpaši izjūti, varbūt ir kāds ar šo laiku un notikumu saistīts garīgs piedzīvojums?

Bērnībā mēs ģimenē svinējām Lieldienas, apmeklējām nakts dievkalpojumus, svētajām pārtiku, ēdām šo svētku tradicionālās pusdienas. Taču šobrīd esmu iepazinusi Lieldienu patieso vēstījumu par Jēzus augšāmcelšanos. Arī šī jautājuma sakarībā man nav stāstāms kāds īpašs garīgs piedzīvojums. To drīzāk varētu dēvēt par ikdienas pieredzi. Jo tas notikums, kas kalendāra lappusēs visa gada laikā ir ierakstīts tikai vienu reizi, mūsu kā kristiešu ikdienas gājumā var notikt katru dienu. Mēs zinām, ka grēku piedošana nāk caur Jēzus upuri, kas ir pienests vienu reizi, bet kura spēkā visi pasaules grēki var tikt nomazgāti.

Ko tu gribētu novēlēt visām jaunām ģimenēm draudzē un sabiedrībā?

Jaunajām ģimenēm varētu novēlēt mācīties no tām ģimenēm, kas jau ir kopā salīdzinoši ilgāku laiku. Satikties, aprunāties, dalīties pieredzē, pavadīt kopā kvalitatīvu laiku un iedvesmot vienu otru! Mācīties no citu kļūdām un gūt atziņas no veiksmes stāstiem.

Vispār muzikologa profesija ir diezgan plaša. Protams, viena no iespējām ir strādāt par teorētisko priekšmetu skolotāju mūzikas skolās un vidusskolās. Dažus gadus es strādāju tieši šajā laukā. Tā bija interesanta pieredze. Daudz cīnījies ar sevi, mēģināju izprast solfedžo pasniegšanas būtību un veidus, meklēju, uzdevu sev un citiem jautājumus. Tad sekoja mana otrā profesionālā iespēja. Pāris gadus strādāju koncertaģentūrā, zināmā mērā organizējot Latvijas akadēmiskās mūzikas koncertdzīvi. Un pavisam nesen esmu uzsākusi jaunu ceļu. Lai par to pastāstītu, nepieciešams neliels vēsturisks ieskats.

Neatceros gadu, bet zīmīgs pagrieziena punkts bija pirms vairākiem gadiem notikusī

un neizpratni varu nest Dieva priekšā. Iepriekš uz ilgu laiku biju pazaudējusi šo atziņu, un strādāt bez tās ir ļoti grūti.

Kopš pagājušā gada septembra tev ir sācies pavisam cits dzīves posms, tu kļuvi par sievu. Kā jūs ar Agri atradāt viens otru. Vai jums jau ir kāds ģimenes moto vai pamatprincipi?

Jā, tas gan. Vienlaicīgi jauns dzīves posms sākās gan profesionālajā, gan arī attiecību jomā. Laikam jau katram viņa stāsts šķiet visinteresantākais! Mēs, adventistu jaunieši, visi viens otru mazāk vai vairāk pazīstam. Tā nu tās simpātijas un draudzība, nevienam nezinot, pamazām attīstījās. Šobrīd mūsu ģimenes pamatprincipi ir nepārstāt augt katram

Valdis Zilgalvis
Valmieras draudzes mācītājs

DIŽENĀS LIETAS, KO DIEVS DARĪJIS, DARA UN DARĪS

Ps. 126:1-6 Augšupceļa dziesma.

Kad Kungs aizvestos pārveda Ciānā, mums likās, ka redzam sapni!

*Tad pildījās smiekliem mūsu mute un mūsu valoda gavilēm, tad runāja tautās:
"Re, diženas lietas Kungs dara ar šiem!"*

Diženas lietas Kungs darīja mums, un mēs liksmojām!

*Atjauno, Kungs, mūs kā straumes Negebā –
kas ar asarām sēj, ar gavilēm pļaus!*

Raudādams aiziet, nes sētuvi laukā, gavilēdamis nāks, pārnesīs labības kūlus!

Šis psalms jeb dziesma ar nosaukumu "Augšupceļa dziesma" ir ļoti labi uzrakstīta liecība par dievišķām rūpēm tiem, kam ir bēdas un grūtības. Dziesma radusies laikā pēc atgriešanās mājās Ciānā no Bābeles. Tā vēstī par diženām, varenām lietām, ko Dievs darījis, dara un darīs. Vārds Ciāna iezīmējas gan Vecās, gan Jaunās derības Rakstos. Ar vārdu Ciāna saistās gan Dāvida iekarotais

jebusiešu cietoksnis Jeruzalemē; gan kalns Jeruzalemē; gan apzīmējums Jeruzalemei kā Dieva pilsētai. Tā ir arī kā templis, kurš atrodas kalnā, kurā ir Dieva klātbūtne, no kura plūst dievišķā vēsts.

Vairāk nekā divas paaudzes bija no-mainījušās kopš brīža, kad israēliešiem bija jāatstāj savas mājas. Daudziem Bābele bija labāk pazīstama, nekā zeme, kurā tiem bija jāatgriežas.

Taču apsolītā zeme ir viņu mājas. Viņi vairs nebūs svešinieki un piedzīvotāji svešā zemē, lai gan kādu laiku jaunie arī būs svešinieki vietā, kuru tie sauc par savām mājām.

Lasot psalmu, mēs izjūtam simpātijas pret seno israēli. Mēs varam iedomāties, kādas sāpes un kāds bija pārdzīvojums, kad svešzemju kara pūļi viņus izrāva no mājām Jeruzalemē un Jūdejā un veda prom uz Bābeli.

Šodien, skatoties un klausoties ziņas tālrādē, bieži redzam tās milzīgās ļaužu rindas ar sirmgalvjiem, sievietēm, bērniem jauniem un veciem, kuri bēg no kara briesmām, no lodēm, no nāvējošo bumbu sprādzieniem un šķembām, no sagrautām mājām, izpostītiem dārziem un no piedzērušu karavīru vardarbības. Redzot, kā bēgļi nes līdz tās vienīgās lietas, kas absolūti nepieciešamas, sažņaudzas sirds. Viņu nākotne ir pildīta vienīgi ar šaubām un problēmām. Un tiem, kuri saskaras ar šādu teroru un zaudējumiem, ir ārkārtīgi grūti pat uzdrīkstēties sapņot par apsolījumu piepildījumu nākotnē. Pagātne piespiež atcerēties pakalīdzīšanos, izbēgušo medības, liekot atgriezties vecajā realitātē, kuru tie pazina. Kad dziesminieks paziņo, ka Izraēlas atjaunošanas laime dara tos līdzīgus sapņotājiem, tā nav metafora. Šāda

par dzīvības avotu tuksneša iedzīvotājiem.

Tā līdzīgi asaras no lielām bēdām ir veldzējušas jaunās dzīves augsni, apūdeņojot sēklu, kas liek izaugt ražai un to nogatavināt plaujai.

Varbūt kādiem no mums nākas paļauties uz šādiem apsolījumiem, lai vienkārši nodzīvotu esošo dienu. Mēs gribam ticēt, ka apsolījums nav tikai sapnis. Un ka tas mākonītis, ko mēs turam rokā, kļūs par mūsu nākotnes būtību. Atceros kādu sievieti, kura īpaši rūpējās par hronisku alkoholiķi. Viņas sapnis bija izārstēt šo cilvēku. Viņa ļoti izbaudīja to, ko nozīmē saskarties ar šādu sapni. Pēc vairāku gadu viltībām, dažreiz vardarbībām, dažreiz finansiālo haosu vai sagrāvi, pēc daudzām gaidīšanām vairāku stundu garumā pie telefona vai policijā, vai ātrās palīdzības telpā, paliek ārkārtīgi grūti ticēt,

visas paaudzes mani teiks svētīgu. 49 Jo Varenais lielas lietas man ir darījis, un svēts ir viņa vārds. 50 Viņa žēlsirdība paliek uz paaudžu paaudzēm pie tiem, kas viņa bīstas. 51 Varenus darbus viņš darījis ar savu labo roku un izklīdinājis sirdsprātā lepnos.

Vai ievērojām viņas vārdus?

49 Jo Varenais lielas lietas man ir darījis, un svēts ir viņa vārds. 50 Viņa žēlsirdība paliek uz paaudžu paaudzēm pie tiem, kas viņa bīstas. 51 Varenus darbus viņš darījis ar savu labo roku.” Marija priecājās, ka piepildījies apsolījums par Mesijas nākšanu. Engēlis bija teicis, ka dēlu būs saukt par Jēzu, jo Viņš izpestīs savus ļaudis no viņu grēkiem. Un ka ar Viņu piepildās pravieša vārdi: “Redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums.” Un tā Marija tajā visā saskata tās va-

Redzot, kā bēgļi nes līdz tās vienīgās lietas, kas absolūti nepieciešamas, sažņaudzas sirds. Tiem, kuri saskaras ar šādu teroru, ir ārkārtīgi grūti pat uzdrīkstēties sapņot par apsolījumu piepildījumu nākotnē.

atjaunošana liekas ātri gaistoša, kā mākonis, kurš nosēdies uz plaukstas – pārāk nedrošs, lai to uzturētu, pārāk nepastāvīgs un pārāk nereāls. Tomēr, kad atgriešanās mājās ir tiešām piedzīvota, tad dziļo prieku nekas nespēj apslāpēt. Tas ir tik redzams un sajūtams, ka pat svešinieks to pamana. Pat pirms viņi ir atguvuši no ceļojuma, pirms viņi ir saposuši mājas un iekopuši zemi, apkārt esošās tautas paziņo: “Re, diženas lietas Kungs dara ar šiem!” Un tad kā ticības apliecībā viņi atbalso uz tautu novērojumu ietverot jauno realitāti, kura līdzinās sapnim: “3 Diženas lietas Kungs darīja mums, un mēs līksmojam!” (Ps 126:3). Atkārtotumā varam just ienākam jaunu realitāti. Tādos brīžos mēs parasti gribam teikt kaut ko atkal un atkal, pirms sapnim līdzīgais brīdis kļūvis par daļu no mūsu jaunās realitātes. Tas ir veids, kā mēs sakām “jā!” par Dieva sniegtiem brīnišķīgiem darbiem un dāvanām.

Pretstatā asarām un ūdens strauēm liekas tīši pieminēta NEGEBA jeb Dienvīdu zemes. Tas ir sausais Izraēlas reģions, ar vietām, kur maz līst lietus. Tikai kādi 10 cm gadā. Mazie ūdens strautiņi, kas veidojas pēc smagām lietavām, upēm pārplūstot, kļūst

ka laime kaut kad tiks piedzīvota. Un tomēr sapnis izdziedināt cilvēku no atkarības piepildījās uzvarā.

Līdzīgā veidā Dievam nācās darboties ar jūdu tautu. Mēs zinām, ka pēc neatkarības atjaunošanas, pēc Bābeles gūsta ne visi bija mācījušies no pār-mācības. Apsolījumi par Mesijas nākšanu likās ļoti gaistoši dažādu iebrucēju laikos. Tauta atkal nonāca gan zem Aleksandra Lielā, gan vēlāk zem viņa ģenerāļu pārvaldes, gan dzelzs Romas varā. Un tomēr Dievs nebija ļāvis izdzist cerības lāpai.

Bet tur tomēr bija cilvēki, kuri pārdomāja, kādas diženas lietas Dievs bija darījis pagātnē, kā īstenojis savus apsolījumus. Viņi ticēja, ka Dieva apsolījumi piepildīsies. Tāds bija Jānis Kristītājs, tāda bija Marija, Simeāns, Anna un Betlemes ganiņi. Un tāpēc arī viņu nedrošais cerību mākonītis kļuva par īstenību.

Kad Marija uzzināja, ka no viņas dzims Pestītājs, kad viņa apciemoja savu radniecī Elizabeti, viņas valoda pildījās ar gavilēm. (Lk 2:46-51)

“Mana dvēsele augstu teic Kungu, 47 un mans gars gavilē par Dievu, manu Pestītāju, 48 jo viņš ir uzlūkojis savas kalpones zemību. Redzi, no šā laika

renās, diženas lietas, ko Dievs darījis, dara un darīs.

Kad Jānis Kristītājs bija paveicis savu uzdevumu, aicinājis ļaudis atgriezties grēkiem, kristījot Jardānes ūdeņos, kad viņš bija kristījis Jēzu un beidzot cīnījies ar Herodu, vēloties viņu novērst no grēkošanas, viņš tika apcietināts. Tas radīja Jānī dziļu neizpratni. Vai viņam jāpaliek apcietinātam, kad apsolītais, varenais Mesija bija atnācis, kuram viņš sagatavoja ceļu? Neizpratnē Jānis sūtīja savus draugus pie Jēzus ar jautājumu (Lk 7:20-23):

“Vai tu esi tas, kam jānāk, vai lai citu gaidām?” Tobrīd Jēzus daudzus dziedināja no slimībām, kaitēm un ļauniem gariem un daudziem akliem dāvāja redzi. Un viņš tiem atbildēja: “Ejiet un sakiet Jānim, ko skatījāt un dzirdējāt: akli redz, kropli staigā, spitālīgi top šķīstīti un kurli dzird, mirušie augšāmceļas un nabagiem tiek sludināta prieka vēsts. Un laimīgs ikviens, kas manis dēļ neapgrēcinās.”

Pieminētie varenie darbi, kurus Jēzus darīja tautas priekšā, bija Mesijas pazīšanas zīme. Tā Viņš darīja trīs ar pus gadus, tas ir, 42 mēnešus jeb 1260 dienas. Tā Viņš šajā laikā pārliecināja vērotājus – tuvākos draugus un ļau-

žu masas – par to, ka Dieva valstība ir klāt pienākusi, ka pa šo zemi staigā tāds, kura priekšā atkāpjas dēmoni, slimības, nāve. Dievs, cilvēka miesā būdams, atklāja dievišķo žēlastību un piepildīja bauslību. Viņš kļuva par bezvainīgu mūsu Pestītāju.

Šos trīs ar pus gadus jeb 42 mēnešus, jeb 1260 dienas Viņš gāja pretī visvarenākam darbam, ciešanām, krusta nāvei mūsu grēku dēļ. Jesaja par viņu pravietoja:

Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti. Mēs visi maldījāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu

4 Atjauno, Kungs, mūs kā straumes Negebā – 5 kas ar asarām sēj, ar gavilēm pļaus! 6 Raudādams aiziet, nes sētuvi laukā, gaviļēdams nāks, pārnesīs labības kūļus!

Un tā paša spilgtākā mācība no šīs psalma nav tas, ko Kungs nākotnē darīs priekš mums, bet gan tas, ko citi paņems, vērojot tās lielās lietas piepildāmies, kuras mēs tiem iepriekš apgalvojām par sevi. Kad mēs atgriezāmies no jūga, mēs bieži tiekam fokusēti uz visu to, kas mums atrodas priekšā, par visu, kas jādara, lai atjaunotu to, ko mēs kādreiz pazinām kā mājas. Kaut arī šādas praktiskas lietas ir svarīgas, bet tās mums var aizēnot to, kas jau darīts, atjaunošanu, kas jau notiek

Par viņiem gaviļē neskaitāmais eņģeļu pulks. Par viņiem gaviļē visas nekritisās būtnes. Tur ir dzirdama lielu ūdeņu balss kā liela pārkonā grāviens, neskaitāmu dalībnieku koris, cītaristu orķestris, un eņģeļu skaļā balss debesīm. Un tur ir arī liecinieki, mācekļi. Ne trīs, kā Apskaidrošanas kalnā, ne divpadsmit, bet 12 reiz 12 000. Tātad 144 000 mācekļu! Un stāsta galvenais mērķis nav kalns, ne arī pārdabiskās aktivitātes, ne mācekļi, ne arī antikrists. Bet tas viss ir galvenokārt par Jēzu, Dieva Jēru, kurš uzņēmies uz sevi mūsu grēkus un kurš kā uzvarētājs pārvedis mājās Ciānā savus ļaudis. Dievkalpojums tur tiek parādīts tāds, kur visi ir pilnīgi nodevušies Viņam. Un teksts saka, ka

Pārveidotie cilvēki pārveidos citus cilvēkus. Tā tas ir vēl arvien. Tieši jomās, kurās mēs paši esam izmainīti, cietuši un dziedināti, visvairāk varam mainīt citus. Pēc kāda laika tas kļūs acīmredzami.

ceļu, bet Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus viņam.

Bet kas gan no viņa laikabiedriem izprata viņa dzīves gaitu un padomāja par to, ka viņš jau bija aizrauts no dzīvo pasaules, ka manas tautas pārkāpumu dēļ viņam bija uzlikts sods?

Kapu viņam ierādīja ar bezdievjiem, bet savā nāvē viņš bija ar bagāto, kaut gan nekādu netaisnību viņš nebija darījis un viltības nebija viņa mutē. Bet Tas Kungs bija lēmis viņu satriekt ar ciešanām.

Kad viņš nodos savu dvēseli par salīdzinājuma upuri, viņš redzēs izaugam jaunu dzimumu un dzīvos ilgi, un Tā Kunga gribas piepildīšana svētīgi sekmesies ar viņa rokas darba palīdzību. No dvēseles ciešanām viņam radīsies panākumu papildinām; ar savu atziņu mans taisnīgais kalps palīdzēs daudziem iegūt taisnību, uzņemdamies uz sevi viņu noziegumus.

Lūk, tā piepildījās Dāvida 126. dziesmas lūgšanu pēdējie vārdi:

mūsu dzīvē.

Pārveidotie cilvēki pārveidos citus cilvēkus. Tā tas ir vēl arvien. Tādēļ Jēzus nāca sludināt nabagiem, jo tie ir unikālā stāvoklī, lai uzņemtu šo vēsti tās dziļumos. Cietējiem pestīšana nav nekāda abstrakta garīga teorija, bet izdzīvošanas stratēģija. Cilvēki, kuri atveseļojas, ir liels spēks ietekmēt un mainīt citus, jo viņi runā kā tādi, “kam ir vara nevis kā rakstu mācītāji” (Mk 1:22). Tieši jomās, kurās mēs paši esam izmainīti, cietuši un dziedināti, visvairāk varam mainīt citus. Pēc kāda laika tas kļūs acīmredzami.

Augšupceļa dziesma liek raudzīties arī mūsu nākotnē. Bībele, stāstot par pasaules pēdējām dienām, rāda, ka Dieva ļaudīm būs jāiet cauri bēdu laikam, kuru raksturo 42 mēneši jeb 1260 dienas. Tieši par to runā Atklāsmes grāmatas 13. nodaļa. Bet tūlīt jau nākošā 14. nodaļa vēsta par uzvaru. Par uzvarētājiem uz Debesu Ciānas kalna. Par to, ka viņi visi ir atgriezušies mājās.

viņi seko Jēram, kurp vien tas iet. Tie ir tie, kas palikuši uzticīgi Jēzum. Tajā pulkā Jēzus skata Tevi un mani.

Vai nav iespaidīgi? Par to gaviļē Debesis. Kad mēs apstājamies un ticības skatā ieraugām, ka esam tuvu mājām, un atskārstam, ka tas nav sapnis, arī no mūsu krūtīm izlaužas priecīgais sauciens. Šis prieks dos mums spēku ceļojumam, kas mums vēl priekšā atlicis.

1 Kad Kungs aizvestos pārveda Ciānā, mums likās, ka redzam sapni! 2 Tad pildījās smiekliem mūsu mute un mūsu valoda gaviļēm, tad runāja tautās: “re, diženas lietas Kungs dara ar šiem!”

3 Diženas lietas Kungs darīja mums, un mēs līksmojām! 4 Atjauno, Kungs, mūs kā straumes Negebā – 5 kas ar asarām sēj, ar gavilēm pļaus! 6 Raudādams aiziet, nes sētuvi laukā, gaviļēdams nāks, pārnesīs labības kūļus.

KAS IR KRISTUS ZĪME?

Par Kristus atnākšanas zīmēm runā daudzskaitlī. Tās no Bībeles mēdz uzskaitīt vairākas. Kādā sarunā ar mācītāju Āriņu pievērsām uzmanību rakstu vietai Mt. 24:3 Bībeles stundu materiālā, kur mācekļi jautā Jēzum par Viņa atnākšanas zīmi. Bībeles stundu materiālā ir aicinājums uzrakstīt deviņas Kristus atnākšanas zīmes no Mt. 24:4-14, taču 3. pantā vārds zīme ir vienskaitlī.

Šo zīmi var attiecināt uz 24:14, kur ir zīme, ar kuru noslēdz šīs pasaules vēsturi – evaņģēlija pasludināšana visā pasaulē. Taču, rūpīgi aplūkojot tekstu, vārds zīme tiek atkārtots vēlreiz 24:30 “Un tad Cilvēka Dēla zīme parādīsies pie debesīm”. Kas ir šī zīme? Un kāpēc tā ir vienskaitlī?

Sengrieķu vārds *sēmeion* apzīmē: zīmi, simbolu, emblēmu, pazīmi, norādi, karogu, brīnumu, dievišķu atribūtu un tamlīdzīgi. Romiešu teikās Neptūna zīme bija trīsžuburu dakša, bet Jupitera zīme – zibens. Daži simboli ir tik spēcīgi, ka, tos uzlūkojot, uzreiz top skaidrs, uz ko tie norāda. Kas ir Kristus zīme? Krusts ir kristietības simbols. Vai tā ir Kristus zīme?

Aplūkojot Mt. 24:3, vārds *sēmeion*, lai gan ir vienskaitlī, sevī ietver divas lietas: Kristus atnākšanu un laika galu. Marka un Lūkas evaņģēliji arī piemin šo zīmi:

“Saki mums, kad tas būs un kāda būs

zīme, kad viss tas piepildīsies?” (Marka 13:4)

“Mācītāj, kad tas notiks? Un no kā lai mēs vērojam, kad tas sāks piepildīties?” (Lk. 21:7)

Visi trīs evaņģēliji norāda uz vienu, bet daudz ietverošu un saliktu notikumu: Kristus atnākšanas un gala laika zīmi.

Lk. 2:12, aprakstot Bētlemeš stāstu, ganiem tiek sacīts, ka viņi atradīs “zīmi”, kas norāda uz atnākušo Mesiju. Viņiem netiek paskaidrots, kas šī par zīmi, bet gani atrada mazuli. Kristus pats ir zīme, kurai “runā pretī” (Lk. 2:34). To apliecina evaņģēliju stāsts.

“Kādu zīmi tu mums rādīsi?” vaicāja Viņam jūdi. Atbildot uz prasību pēc brīnumu, Jēzus atbild, ka tiks dota “Jonas zīme” (Lk. 11:29-32). Šī zīme tiek attiecināta uz Kristus guldīšanu kapā un augšāmcelšanos, un tā nav gala laika zīme. Jūdi meklē zīmes un grieķi meklē gudrību, bet mēs sludinām Kristu un to pašu krustā sisto (1Kor. 1:23).

Zīme, par kuru Kristus runā, atšķiras no viltus mesiju zīmēm, kuru ir daudz un kuras daudzus pievils. Taču Dieva ļaudīm nav jābūt pieviltiem. To apliecina Kristus vārdi Mt. 24. nodaļā. Kā pēdējā pievilšana ir zvēra zīme, taču tā sengrieķu tekstā ir nevis *sēmeion*, bet gan *karagma*. Eceh. 9:4 sengrieķu tulkojumā arī izmanto vārdu *sēmeion*,

kas apzīmē zīmi uz Dieva ļaužu pierēm, kuri skumst un bēdājas par ne taisnību.

E. Vaīta par gala laiku raksta: “Drīz austrumos parādās mazs melns mākonītis, apmēram pus cilvēka plaukstas lielumā. Tas ir mākonis, kas apņem Pestītāju un kas no tāluma izskatās kā ietīts tumsā. Dieva ļaudis te saskata Cilvēka Dēla zīmi. Svinīgā klusumā tie nenovērš acis, kad tas, tuvojoties zemei, kļūst arvien gaišāks un krāšņāks, līdz redzams kā balts padebesis, kura pamatu veido iznīcinoša, ugunij līdzīga godība, bet virs tā derības varavīksne. Jēzus nāk kā varens Uzvarētājs. Tagad Viņš vairs nav “sāpju vīrs”, kam jādzer rūgtais ciešanu un kauna biķeris. Viņš nāk kā Uzvarētājs Debesīs un vīrs zemes, lai tiesātu dzīvus un mirušos” (Lielā cīņa, [640-641], Agrīnie raksti [15]).

Tātad gala laikā Dieva ļaudis redzēs Kristus zīmi, kad Viņš nāks padebesīs. Par šīs zīmes pazīmēm vai ārējo izskatu, iespējams, ka šobrīd ir pārāgri spriest. Taču tajā brīdī tā būs zīme, kas apliecinās, ka Kungs nāk. Šī zīme nesaraujami ir saistīta ar Kristus atpazīšanu. Visas tautas vaimanās, kad tie ieraudzīs šo zīmi pie debesīm, bet Dieva ļaudis priecāsies par savu glābšanu.

Andris Pešelis

Girts Rozners
LDS sekretārs

ADVENTISTU LATVIJAS DRAUDŽU 2017. GADA STATISTIKA

Noslēdzoties 2017. gadam, tika apkopota draudžu statistika, lai novērtētu notikušās izmaiņas un analizētu tendences. Iepriecinošā ziņa ir, ka šī gada kopējā draudzes locekļu bilance pēc būtiska kritiena 2015. un 2016. gadā ir atkal pozitīva – plus 13 cilvēki. Ja pārskata perioda sākumā Latvijā bija 3862 adventistu draudzei piederīgie, tad perioda beigās esam 3875.

2017. gada laikā notikušas šādas pārmaiņas: kristīti – 72, ar balsošanu uzņemti – 7, miruši – 45, izslēgti – 24.

Piecu gadu salīdzinājums

Kopš 2015. gadā piedzīvotā kritiena šis gads noslēdzās ar pozitīvu bilanci jeb draudzes pieaugumu. Kopējās draudzes locekļu skaita izmaiņas piecu gadu periodā:

Gads	2013	2014	2015	2016	2017
Draudzes pieaugums	-21	+5	-36	-55	+13

Salīdzinot gadus savā starpā, redzama šāda bilance:

Gads	2013	2014	2015	2016	2017
Kristīti	90	76	57	53	72
Ar balsošanu	9	5	5	6	7
Miruši	59	54	74	61	45
Izslēgti	63	19	23	45	24

Kā redzams, 2017. gadā ir palielinājies kristību skaits un no pārējiem gadiem atšķiras rezultāts mirušo ailē, kas ir zemāks piecos gados. Ja iepriekšējos divos gados draudzes pieaugums nespēja kompensēt mirušo skaitu, tad aizvadītais gads šo negatīvo statistiku ir pārtraucis. Sekmju pamatā ir gan kristību pieaugums, gan arī neraksturīgi zemais mirušo skaits, ko grūti komentēt.

Interesanti ir vērot kristību sadalījumu pa ceturkšņiem aizvadītajos piecos gados.

Gads	I	II	III	IV
2014	13	11	44	8
2015	4	10	29	14
2016	9	8	26	10
2017	8	26	25	13

Kā redzams pagājušajā gadā, salīdzinot ar iepriekšējiem, veiksmīgs bijis tieši 2. ceturksnis – aprīlis, maijs, jūnijs. Šajā ceturksnī noslēdzās Alfa kurss Rīgas 1. draudzē un tika kristīti 13 cilvēki, četri cilvēki pievienojās Mazsalacas draudzei un seši Savienības draudzei – kristības notika ieslodzījuma vietā. Trešais ceturksnis vienmēr ir visraženākais, jo tas ir vasaras periods, kad notiek Ceļa meklētāju nometne, draudzes organizē brīvdabas kristības.

Ja pievēršam uzmanību lielajā tabulā ailēm, kurās atspoguļoti ar vēstulēm atlaisto un uzņemto skaits, tad ievērojam, ka summā abi skaitļi ir atšķirīgi – attiecīgi 89 un 84. Tas nozīmē, ka joprojām ir vērojama cilvēku izceļošana no mūsu zemes, un aizvadītajā gadā vismaz 5 cilvēki ir pievienojušies adventistu draudzēm ārpus Latvijas.

Apmeklējums

Vidējais dievkalpojumu un sabatskolas apmeklējums četrus gadu periodā būtiski krītas:

Gads	2013	2014	2015	2016	2017
Dievkalp. apmeklējums	1779	1830	1763	1715	1667
Sabatskolas apmeklējums	1580	1704	1702	1600	1561

Dievkalpojumu apmeklējums svārstās 43 % robežās no kopējā reģistrēto draudzes locekļu skaita, sabatskolas 41 %.

Noslēdzoties 2017. gadam, 52 draudzēs aktīvi darbojas 17 ordinēti mācītāji (t.sk. 3 pensionāri), kas ir viens ordinēts mācītājs 3 draudzēs. Neordinēti mācītāji jeb palīgmācītāji ir 17, no tiem 5 sievietes. 2017. gadā darbā pieņemts viens jauns darbinieks.

Secinājumi

1) Lai arī 2017. gadā izdevies sasniegt piecos gados visaugstāko draudzes pieaugumu, tomēr negatīvā bilance 2013., 2015. un 2016. gadā būtiski ietekmē kopējo statistiku – piecos gados mūsu kopējais skaits ir samazinājies par 94.

2) Pusē no visām Latvijas draudzēm (29) 3 gadu pārskata periodā ir vērojams draudzes locekļu skaita samazinājums.

3) Sabatskolas apmeklējumā vērojama stabila lejupslīde, kas apstiprina nepieciešamību domāt par jaunām pieejām un metodēm, kā padarīt Bībeles tēmu pārrunas rosinošākas un saistošākas mūsdienu cilvēkam.

Draudzes 2017. gadā	Draudzes apmeklējums otrajā sabatā	Draudzes apmeklējums septītajā sabatā	Draudzes locekļu skaits gada sākumā	2017. g. uzņemtie dr. locekļi				2017. g. atlaistie dr. locekļi					Draudzes locekļu skaits gada beigās	Sabatskolas apmeklējums otrajā sabatā	Sabatskolas apmeklējums septītajā sabatā
				Kristīti	Ar balsošanu	Ar vēstuli	Precizējumi	Ar vēstuli	Mīruši	Izslēgti	Trūkst	Precizējumi			
Aizkraukle	13	11	27										27	19	17
Aizpute	12	8	42					1	3				38	11	7
Alūksne	13	11	32										32	13	11
Auce	11	11	33			1	1	1	1				33	11	11
Bauska	37	38	80						1				79	37	38
Cēsis	83	88	136	4		2		2	1				139	83	87
Cēsu "Sadraudzība"	29	25	53	2			1	1	1	2			52	21	14
Daugavpils	35	36	75	3		2			1	1			78	34	36
Dobele	29	29	61										61	28	29
Ezere	9	13	20						1				19	9	12
Ērgļi	18	17	31										31	13	12
Gulbene	3	5	19										19	4	5
Jēkabpils	15	13	27	2									29	12	12
Jelgava	66	58	93		1					1			93	57	51
Kandava	16	18	33			2		4					31	16	18
Kārsava	17	20	27			2							29	17	20
Krāslava	10	10	11										11	10	10
Kuldīga	13	14	28			1		3		4			22	12	13
Liepāja	40	47	115	1				1	4	5			106	26	29
Limbaži	9	10	39	1				4					36	9	10
Līvāni	14	9	22	1									23	14	9
Ludza	8	8	14										14	8	8
Madona	28	24	76	1		2							79	18	16
Mazsalaca	27	47	20	4	1	2	6	2					31	27	47
Ogre	37	41	75					1	2				72	36	38
Olaine	13	17	48	1									49	13	17
Priekule	22	19	17						2				15	22	18
Rēzekne	55	55	51		2				1				52	54	54
Rīga 1.	125	239	587	18	1	9		49	6	3			557	106	210
Rīga 2.	15	15	45			1							46	15	13
Rīga 3.	17	13	45										45	14	12
Rīga 4.	87	95	119	1		4	1	5					120	82	86
Rīga 5.	71	83	244	3		46			5	1			287	64	74
Rīga 6.	38	42	63			1		1					63	32	36
Rīga 7.	40	44	63	2		1		1	3				62	40	44
Rīga 8.	10	11	16			3							19	8	9
Rīga 10.	12	14	27	2								1	28	13	14
Rīga "Korinta"	40	40	72							1			71	40	40
Rūjiena	17	17	69						1				68	17	17
Salaca	9	11	38	1				1					38	9	11
Salaspils	8	7	16	1				1		1			15	8	6
Saldus	18	24	68					1		1			66	19	23
Savienības draudze	30	34	220	12									232	30	34
Sigulda	23	22	70	1				1					70	23	22
Sloka	27	35	63			2		2	4	1			58	26	34
Smiltene	25	27	53										53	25	26
Strenči	8	7	16			3							19	8	7
Talsi	73	85	172		2								174	73	86
Tukums	68	63	93	4					3	2			92	65	62
Valka	21	21	55	1					1				55	22	22
Valmiera	70	64	199	6				3	2	1			199	64	59
Ventspils	18	20	99					1	2				96	20	24
Kopā	1 576	1 759	3 862	72	7	84	9	89	45	24	0	1	3 875	1 476	1 646

NE-PARASTA DZĪVE

No 10. līdz 11. februārim Cēsīs norisinājās jauniešu pasākums “Ne-parasta dzīve”, kura laikā klausījāmie Delfreda Ondes uzrunās un liecībās par 15 gadu ilgo misionāra pieredzi. Pasaule mums pieprasa būt unikāliem un perfektiem, ja tādi neesam – mūs nepieņem. Dzīve liekas grūta. Bet Dievs ir apsolījis, ka mēs esam Viņam īpaši – izredzēta tauta un ķēnišķīgi priesteri! Tas nozīmē, ka jebkurās grūtībās mums ir lieliska iespēja redzēt, kā Dievs tās risinās. Vislielākais aicinājums, kas izskanēja šajā nedēļas nogalē, bija padoties Dievam un sekot Viņa pēdās, lai kas arī notiktu.

Alfs Brikšis

Manuprāt, pasākums bija ļoti vērtīgs, jo tika dota iespēja ieklausīties piedzīvojumos no misionāra dzīves, kurš jau daudzus gadus aktīvi kalpo misijas laukā.

Jaunieši varēja aizdomāties par to, ka kalpošana Dievam ne vienmēr būs viegla. Ir daudz brīžu, kad Dieva kalpam dzīve ir smagāka nekā vienkāršam pasaulīgam cilvēkam, jo, tiklīdz kā vērs skatu uz Dievu, kļūsti par sātana mērķi. Tomēr jāatceras ir tas, ja savu dzīvi no sirds uzticēsi Dievam, vienmēr atradīsies risinājums.

Anete Plendiške

Viss sākās ar to, ka vēlējos stāstīt par Jēzu saviem klasesbiedriem. Bet kā? Un te – Daniela izrāde. Tik laba iespēja, un mana klasesbiedrene vēlējās to apmeklēt. Pēc izrādes viņas vārdi: “Es vēlos tādu ticību, kādu redzēju uz skatuves,” mani iedrošināja lūgt par saviem klasesbiedriem un īpaši par šo meiteni. Un, lūk, – liecību vakara nedēļas nogale. Manas lūgšanas uzklautas – viņas vecāki ļauj doties man līdz uz šo pasākumu. Viņai tik daudz jautājumu par sabatu, par draudzi, par Bībeli! Un nākamajā dienā, kad atgriezāmie no kopīgās nedēļas nogales, saņēmu īsziņu: “Mainīju savu priekšstatu par septītās dienas adventistiem. Es beidzot nebaidījos stāstīt, runāt par Dievu un savām pārdomām par reliģiju.” Šis pasākums iedvesmoja arī mani būt par misionāri savā klasē.

Lāsma Birziņa

Liecību vakara nedēļas nogale man bija pirmais jauniešu pasākums, kurā piedalījos. Tur bija ļoti jauka atmosfēra, un es iepazinās ar citiem jauniešiem. Kopumā tas bija ļoti vērtīgi un labi pavadīts laiks, kurā mani iedvesmoja misionāra uzrunas par viņa piedzīvojumiem ar Dievu. Šī pasākuma laikā es

sapratu, ka, esot par kristietiem, ne vienmēr būs dzīve bez grūtībām, bet vienmēr tās palīdzēs pārvarēt Dievs!

Elita Meliņa

Pateicība Dievam par šo sadraudzības laiku, tiecu, ka caur dzirdētajām liecībām pavisam noteikti svētības bagātīgi tika dāvātās ikvienam dalībniekam. Dzirdētā vēsts no Delfreda savā ziņā pamudināja daudz plašāku vēlmi tiekties pēc Jēzus rokas un Viņa vadības ikdienā, kā arī pārbaudījumos. Pilnīga paļaušanās ikkatrā lietā – pat, ja viss, kas mums šķietami pieder, tiktu atņemts – tieši uz to Jēzus mūs aicina: atziņa, uz kuru tikām vadīti.

Ruta Griezāne

Man ļoti patika un iedvesmoja jauniešu liecību vakars “Ne-parasta dzīve” Cēsīs. Pārdomas raisīja misionāra uzruna, viņa atvērtība un patiesa interese par katru klātesošo. Viss bija noorganizēts izcili, prieks arī par Cēsu draudzes viesmīlību. Tāda smallķūtība, ieinteresētība, mīlestība un “savējo” sajūta, ka katrs jutās gaidīts un uzņemts. Paldies par to! Iedvesmoja diskusijas grupās, kur jaunieši atklāti dalījās savos garīgajos piedzīvojumos, atbildētajās lūgšanās, kā arī iecerēs.

Imants un Elīna Ģipšļi

No šī pasākuma esam iedvesmoti vēl joprojām. Bijām patiesi priecīgi būt kopā ar jauniešiem, kas nopietni meklē Dievu un veidus, kā dzīvi nodzīvot jēgpilni. Uzrunāja Delfreda liecība par misionāru dzīves aizkulisēm, kas ir ļoti svarīgi, lai jaunie cilvēki, kas izvēlas arī būt par misionāriem, izmestu no saviem prātiem domu, ka šiem cilvēkiem viss ir tikai un vienīgi viegli. Bet tas ir to vērts. Interesantas un noderīgas bija video liecības no adventistu jauniešiem dažādās pasaules malās, kas sekojuši aicinājumam būt par misionāriem. Svarīgi atzi-

mēt, ka par misionāru var būt gan Latvijā, gan jebkur citur pasaulē, veicot dažādus pienākumus bez atlīdzības – gan valodas un citu priekšmetu mācīšana bērniem, gan veselīgu pārtikas produktu ražošana, gan kalpošana senioriem utt. Varianti ir ļoti dažādi.

Ja kāds jaunietis lasa “Adventes Vēstis” un domā, vai vispār

piedalīties šādos pasākumos: dārgais draugs, tas ir vērtīgākais, ko Tu vari piedzīvot kopā ar tādiem pašiem jauniešiem kā Tu. Piedzīvot Dieva Gara tuvumu, mācīties dzīvot mērķtiecīgi un piedzīvot nebeidzamu izaugsmi. Tas ir tik iedvesmojoši! Mēs to esam piedzīvojuši arī savā dzīvē.

JAUNIEŠU KONFERENCE

Visapmeklētākais un gaidītākais Latvijas adventistu jauniešu gada notikums. Tas ir pasākums, kurā noteikti jābūt un kuru negribētos nokavēt, par kuru jaunieši jau interesējas pusgadu pirms tā norises laika; notikums, kas atjauno attiecības gan ar Dievu, gan ar brāļiem un māsām Kristū. Teju 90 jaunieši reizi gadā satiekas trīs dienu pasākumā, lai klausītos, lai stāstītu, lai mācītos, lai liecinātu un iedrošinātu. Konferences laikā sniegtajām uzrunām ir īpaša nozīme. Katru konferences reizi iespējams piedzīvot Svētā Gara klātbūtni, kas no jauna ietekmē sirds stāvokli. Ir daudzi jaunieši, kuri pēc konferences ir nosprauduši jaunus mērķus savām attiecībām ar Jēzu, daudzi ir saņēmuši piedošanu no Dieva, no jauna ir iemīlējuši Viņu, daudzi ir saņēmuši jaunu drosmi un ticību nepadoties pasaules iespaidam, atjaunojuši uzticību Dievam un ticību, ka Viņš zina labāk un ka Viņš neļauj pārbaudīt vairāk nekā mēs spējam panest. Ikviens ir saņēmis apliecinājumu, ka mēs neesam vieni šajā dzīves cīņā, bet esam viena ģimene un labprāt viens otram steidzamies palīgā.

Arī šogad jauniešiem būs iespēja dzirdēt iedvesmojošas un pamācošas uzrunas. Šī gada konferences galvenais runātājs Dans Millares un viņa sieva Andrea Millares daudzus gadus kopā kalpojuši, sludinot, mācot, kā arī darbojoties mūzikas kalpošanā. Dans spēj evaņģēlija vēsti pasniegt ļoti praktiski, viņa sirds deg par personīgo evaņģēlizāciju, tieši tādēļ viņš ir ticis aicināts kā viespasniedzējs vairākās misijas skolās Eiropā. Pēc profesijas Dans ir sistēmu inženieris, viņš strādā arī par ugunsdzēsēju Zviedrijas dienvidos. Viņa sieva Andrea ir komponiste un mūziķe, kura vēlas Dieva Vārdu pasaulei līdzdalīt ar Gara piepildītu mūziku, kas ir svētījusi daudzus Dieva bērnus visā Eiropā. Viņu dēls Viljams ir enerģisks sešgadnieks, kas viņu sirdis pilda ar pateicību un iedvesmu kalpot Dievam kopā kā ģimenei.

Šajā konferencē Dans īpaši jauniešu uzmanību pievērsīs faktam, ka Jēzus otrā nākšana ir ļoti tuvu, un mūsu kā kristiešu galvenajam uzdevumam. Jēzus tik tiešām drīz nāks, bet vai mēs esam gatavi? Kāds ir mūsu uzdevums, zinot, ka šī diena drīz būs pienākusi? Vai mūsu draugi Jēzu jau pazīst? Vai viņi līksmosies, kad Viņš nāks? Ir gaidīts gana daudz. Ir laiks! Ir laiks sagatavoties un citus sagatavot Jēzus otrajai atnākšanai. Kungs mūs aicina sludināt visām tautām un valodām šo labo vēsti.

Runātājs dalīsies ar tādām uzrunu tēmām kā:

- Vai Jēzus atgriezīsies? Nozīmīgākās Kristus otrās nākšanas zīmes.
- Kāds ir dzīves mērķis?
- Kā aizsniegt tos, kuri nevēlas klausīties? Piesaistoša liecināšana, principi un praktiski padomi, kā kļūt par prasmīgu Kristus liecinieku.
- Lielā atmoda – kas notiks? Vēlāis lietus un Svētā Gara darbs pirms Kristus otrās atnākšanas.

Kā jau katru gadu, programmā tiks iekļauts lūgšanu un slavēšanas laiks, Bībeles izpēte, semināri, liecības un sadraudzība. Atšķirībā no pēdējo gadu konferencēm, šogad jauniešiem būs iespēja arī piedalīties evaņģēlizācijā.

Finanses noteikti nav šķērslis dalībai konferencē, ja ir kādas grūtības – raksti mums jauniesu.konference@gmail.com vai arī kā citādi dod ziņu, un kopīgi noteikti atradīsim risinājumu. Sirsnīgi gaidīsim katru ikvienu no 4. līdz 6. maijam jauniešu konferencē „Ir laiks”!

*Tekstu sagatavoja
Alīna Rimkus*

“Piecas lietas, kas iedvesmo”

Deivis Cirvelis

1. Vārds – Dieva Vārds un Praviēša gara vārds. Īpaši svarīgs un spēcīgs tas ir rīta lasījumos, kas pieceļ, iedrošina, pamāca, iedvesmo un sagatavo mani visai dienai.

2. Lūgšana – saruna ar Dievu. Visā labā avots ir Dievs, arī iedvesmas avots. Ja ne-

būtu lūgšanas, tad nekad nenotiktu savienība ar Dievu. Ja nav savienības, tad nav piekļuves dzīvības avotam. Lūgšana ir vitāli svarīga manas dzīves sastāvdaļa.”

Tāpēc arī mēs (..), pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, visā pilnībā izprastu Viņa gribu.” (Kol. 1:9)

3. Cilvēki – Dieva bērni un draudze. Iespējams, pateicoties tieši patiesiem kristiešiem draudzē, viņu iespaida ietekmē un viņu iedvesmots, es atgriezos. Mani vienmēr ir fascinējuši vienkārši, sirsnīgi, neveltoti, objektīvi, konsekventi cilvēki un kristieši, kuri praktizē patiesu kristietību savā dzīvē, no šādiem cilvēkiem es patiesi gūstu prieku un iedvesmu mācīties, pilnveidoties un attīstīties.

4. Liecības – Dieva darba augļu apliecība cilvēku dzīvē vienmēr manu sirdi aizkustina. Tie ir pierādījumi, ka Dievs ir un Dievs darbojas, pat sadarbojas ar mums, cilvēkiem. Dzirdot citu kristiešu liecības, manī veidojas stipra vēlme piedzīvot kaut ko līdzīgu, un tas iedvesmo līdzdalīt savus piedzīvojumus ar Dievu.

5. Daba – Dieva radība liecina par pašu Vísuma Radītāju. Iespējams, ka es būtu varējis izdzīvot arī bez ziediem un putniem, bet Dievs uzskatīja, ka ir par maz dot tikai to, kas vajadzīgs manai eksistencei. Daba ir Dieva mīlestības izpausme pret mums, kurā mēs varam sastapties un ieraudzīt mūsu mīlošo Radītāju.

UZVARĒTĀJS

KRŪ: Krū, lien laukā no kupenas! Un beidz štopēt Fredim cepurē sniegu! Viņš var saaukstēties.

KRŪ: Vai neredzi, mums te notiek cīnīšanās? Pēdējā ziemas kauja. Un es esmu šajā cīņā uzvarētājs! Frediņš nevar mani piecīnīt! Lūk, tā!

KRŪ: Tā nav nekāda uzvarēšana, kad otram pilns knābis ar sniegu!

FREDIS: Un cepure arī. Es, Krū, laižos mājās. Man jāizžāvējas.

KRŪ: Hei, re, kur nāk mūsu draugs Vilnis. Fiksi jāpastāsta viņam par manu uzvaru!

VILNIS: Sveiki vārnēni. Ko labu darāt šodien parkā?

KRŪ: Es šodien esmu uzvarētājs! Piecīņīju Fredi. Es uzvaru visos karos! Man vienkārši ir uzvarētāja gēni.

KRŪ: Nav viss! Drauga izmērcēšana kupenā nav nekādi gēni! Vai ne?

KRŪ: Vilni, pasaki viņai, ka muskuļainākie vienmēr ir uzvarētāji. Meitenes jau to vienkārši nevar saprast bez sīkāka skaidrojuma.

VILNIS: Bet ko tu, Krū, teiksi, ja sacīšu, ka zaudējot dažkārt ir iegūstama vislielākā uzvara?

KRŪ: Zaudējot?! Tas nu gan nemūžam nevar būt!

KRŪ: Vai tu varētu pastāstīt par pasauleslaveniem uzvarētājiem?

VILNIS: Ir kāds Uzvarētājs, kurš zaudējot ieguva vislielāko uzvaru.

KRŪ: Tiešām? Kurš tas ir?

VILNIS: Jēzus ir šis Uzvarētājs! Viņš zaudēja savu dzīvību, lai uzvarētu grēku, ļaunumu, nāvi. Bet Jēzus nepalika kapā! Nāvei nebija uzvara pār Dieva Dēlu.

KRŪ: Es zinu, – cilvēki svin Lieldienas par godu Jēzum!

VILNIS: Bet pats brīnišķīgākais ir tas, ka Jēzus nāves un augšāmcēšanās dēļ cilvēkiem tiek apsolīta grēku piedošana un mūžīgās dzīvības dāvana.

KRŪ: Vai Dievs cilvēkiem uzdāvinās Debesis?

VILNIS: Jā. Cilvēki varēs dzīvot mūžīgi.

KRŪ: Bet daudzi ir tik neganti - iedomīgi, kašķīgi, augstprātīgi un ļauni! Viņi citreiz pat savā baznīcā kašķējas. Ko viņi darīs Debesīs?

KRŪ: Jēzum tad ir nobēdājusies sirds par saviem bērniem, vai ne?

VILNIS: Dievs var piedot ikkatru grēku un kļūdu, ja tikai cilvēkam pietiek

godprātīgas pazemības grēkošanu nožēlot. Nevienam ikvienam nopelnīja Jēzus.

KRŪ: Jā, esmu tā dzirdējusi, ka Dievs liek saulītei spīdēt un lietum līt gan pār labiem, gan ļauniem.

KRŪ: Vispār es gribu zināt, kas tie bija par cilvēkiem, kas Jēzu apsūdzēja, nodeva, notiesāja un piesita krustā?

KRŪ: Bet pats galvenais – kas notika augšāmcēšanās rītā?

VILNIS: To es varu jums pastāstīt. Arī Jēzus dzīves laikā jūdu tauta svinēja Lieldienas. Tikai tad šiem svētkiem bija cita nozīme. Cilvēki pateicās Dievam par to, ka Viņš pirms daudziem gadiem bija izvedis tautu no verdzības Ēģiptē. Jau pirms svētkiem Jēzus daudz runāja ar mācekļiem par to, ka Viņam drīz būs jāaiziet no šīs zemes pie Tēva Debesīs. Pirms tam Viņam būs daudz jācieš un jāmirst pie krusta. Mācekļiem tam bija grūti noticēt.

KRŪ: Droši vien viņi negribēja pat iedomāties, ka varētu zaudēt tik labu draugu kā Jēzu.

VILNIS: Un tomēr dažas dienas pirms Lieldienām mācekļiem pienāca pēdējais mielasts kopā ar Jēzu. Baudot šo Vakarēdienu, Jēzus teica savādu vārdu: „Viens no jums mani nodos.” Tas satrauca mācekļus. Kas gan varētu nodot Jēzu? Mācekļi pārsteigti skatījās viens uz otru. Katrs domāja: „Es gan nē.” Tā viņi pat nepamanīja, ka Jūda klusi izslīd no telpas un pazūd tumsā.

KRŪ: Kāpēc Jūda aizlavījās projām?

VILNIS: Jūda Jēzu nodeva. Viņš bija mantkāriģis un nolēma nopelnīt, nododot Jēzu.

KRŪ: Pārdot savu draugu? Kā tas var ienākt prātā?

KRŪ: Varbūt Jūdam bija nomirusi sirdsapziņa? Cilvēki ar nomirušām sirdsapziņām sadara briesmu lietas.

VILNIS: Jēzum bija gan draugi, gan ienaidnieki. Bija cilvēki, kuri Jēzum ticēja, Viņu mīlēja, bet bija cilvēki, kuri domāja tikai par savu labumu, un Jēzus viņiem nebija svarīgs. Tādi bija tā laika augstie priesteri. Tiem nepatika tas, ko Jēzus māca. Viņi bija lepni un augstprātīgi, bez mīlestības. Viņi nolēma, ka Jēzus ir jānogalina, lai cilvēki nesekotu Jēzum, bet viņiem. Viņi sakūdīja ļaužu pūli, lai tie pieprasītu Jēzus nāvi.

KRŪ: Tomēr bija taču jābūt kādam gudram ties-

nesim, kurš varētu Jēzu aizstāvēt pret ienaidniekiem.

Vilnis: Pilāts, kam bija vara, zināja, ka Jēzus nav pelnījis nāvi. Bet viņš bija pārāk glēvs, lai rīkotos taisnīgi. Viņš klausīja augstajiem priesteriem un satrakotajam pūlim un notiesāja Jēzu.

KRĀ: Un tālāk?

Vilnis: Tālāk sekoja grūtākā un briesmīgākā diena. Tiesa un Golgāta. Jēzu piesita krustā.

Iepretim ļaužu nežēlībai Jēzus parādīja, cik liels ir mīlestības spēks. Jau pirms krustā sišanas Jēzu mocīja un pazemoja. Ar pēdējiem spēkiem Jēzus nesa smago koka krustu uz soda vietu Golgātu. Līdzcie-tīgie cilvēki, to redzot, rūgti raudāja, bet cietsirdīgie smējās: „Palīdzi nu pats sev, ja jau esi Dieva Dēls!” Bet Jēzus lūdza Dievu par saviem mocītājiem, sa-kot: „Tēvs, piedod viņiem, jo tie nezina, ko dara!”

KRĀ: Jēzus taču ir varens un visspēcīgs! Viņš varēja izbēgt no notiesāšanas.

Vilnis: Mīlestības dēļ Viņš to nedarīja! Viņš labprātīgi un paklausīgi gāja nāvē, lai izglābtu no ļaunuma tos cilvēkus, kuri to izvēlas! Jēzus pēdējie vārdi no krusta bija: „Viss piepildīts!” Viņš bija iz-pildījis Tēva uzdevumu.

KRĀ: Kas notika tālāk?

Vilnis: Pēc Jēzus nāves viņa ienaidnieki prie-cājās – nu beidzot esam tikuši no viņa vaļā! Bet Jēzus draugi skuma un sēroja. Kā mēs tālāk dzīvo-sim bez mūsu Mācītāja un Drauga?

Lieldienu rītā, gaismai austot, dažas sievietes stei-dzās uz Jēzus kapu. Piegājušas tuvāk, tās ieraudzī-ja, ka akmens ir novelts un kaps ir tukšs. Eņģelis tām paziņoja brīnišķīgo vēsti: ”Jēzus ir augšām-cēlies! Viņš ir dzīvs!”

KRŪ: Cik labi, ka Dievs Viņu uzcēla no miruša-jiem!

Vilnis: Lūk, tas ir brīnums un tā ir uzvara! Šīs uzvaras dēļ mums nekad ne no kā nav jābaidās, jo Jēzus patiešām ir ļoti labs draugs!

KRĀ: Vislabākais!

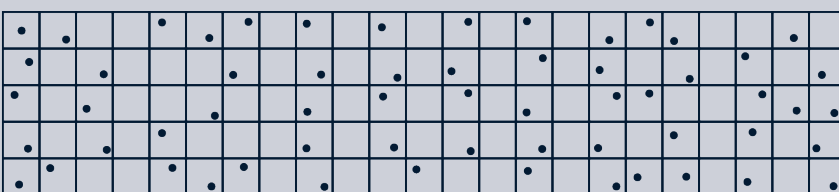
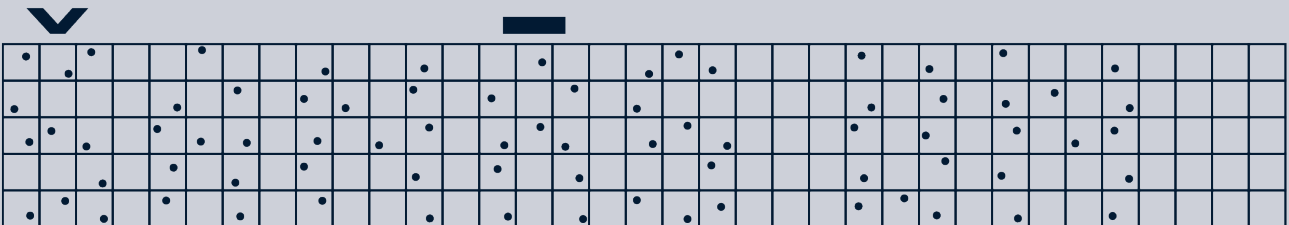
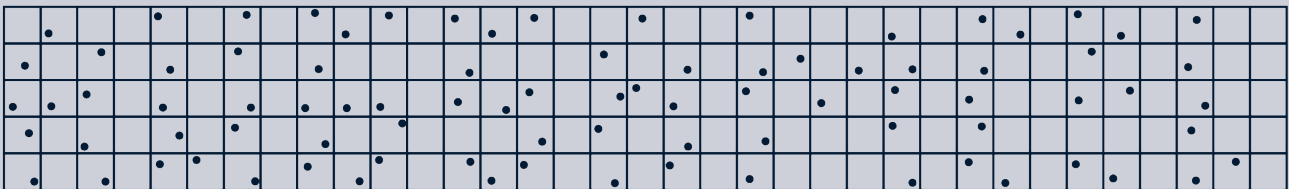
Vilnis: Tāpēc ka Jēzus ir miris un augšām-cēlies, visiem Viņa draugiem ir cerība būt kopā ar Viņu vienmēr. LIELDIENAS ir visievērojamākais notikums cilvēces vēsturē. Šo uzvaru kristieši svin visā pasaulē. Arī mēs katrs varam būt Uzvarētāja armijā!

KRŪ: Jā, kopā ar JĒZU visus karus var uzvarēt! Vajag tikai uzticēties. Ko izvēlēšies tu?

Vilnis: Bībelē teikts, ka Pasaules uzvarētājs ir tikai tas, kurš tic, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls.

Lai atšifrētu, ko Jēzus par Sevi ir teicis Jāņa evaņģēli-jā, izkrāso tās rūtiņas, kurās ir tumšs punktiņš.

“Jēzus viņai sacīja: "ES ESMU

kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs.”

IIR LAIKS

JAUNIEŠU KONFERENCE

4.-6.
MAIJS

RUNĀTĀJS:
DANS MILLARES

VIETA:
MINHAUZENA UNDA
AINAŽU IELA 74, SAULKRASTI

www.ej.uz/jk2018

 /SDAJAUNIESI

 /SDAJAUNIESI

SEVENTH-DAY
ADVENTIST
CHURCH